

ပထမဦးစွာ

ကောင်းကင်မှ ကြွေကျခဲ့ပါ

(၁)

အမလေး ... မောလိုက်တာ။

ခြေကျင်ပြေးလာရတာ ဘယ်လောက်တောင် အဝေးကြီးရှိနေပြီလဲ။ ကားလမ်းတွေပိတ်၊ ကြည့်ချင်မြင်ချင်တဲ့လူအုပ်ကို တာဝန်ရှိသူတွေက ဟိုကပိတ်၊ ဒီကဆို့၊ တောင်ဘက်ကတား၊ မြောက် ဘက်က တားနှင့်။ သူတို့လည်း တာဝန်အရဆိုတော့ နားလည်ပေးရပါသည်။

ခက်တာက ဒီနေ့အဖို့ ကိုယ့်ရည်ရွယ်ရာကို ဝင်ခွင့် ရလိုရငြား မျှော်လင့်တယ်ဆိုတော့ ဝင်ခွင့်ရခဲ့လျှင် “.... ဂျာနယ်တိုက်ရဲ့ ကိုယ်စားလှယ် အယ်ဒီတာ “ဒေါ်သမုသစ်” ဆိုသော ဂုဏ်ပုဒ်နဲ့ အညီ လှလှပပ ကြွကြွရွရွ ကြော့ကြော့မော့မော့ ဖြစ်ချင်သေးတာမို့ ရင်ဖုံးလက်စက ချိတ်လုံ ချည်တို့အပြင် နှစ်လက်မခွဲမြင့်တဲ့ ဒေါက်ဖိနပ်ကလည်း စီးလာသေးတာဆိုတော့ ..။

အင်း ... အမေရိကန်သမ္မတကြီး အိုဘားမားကတော့ ကိုယ့်ကိုမြင်မှာ မဟုတ်ဘူးလေ ... သိတယ်လေ။ သိပင် သိငြားသော်လည်း သူ့အနားကပ်ခွင့် ရရ၊ မရရ၊ သူ့ကို ဗျူးခွင့် ရရ၊ မရရ၊ သူမြင်မြင်၊ မမြင်မြင်ပေါ့။ ကိုယ်ကတော့ ကိုယ့်ဘက်က ကိစ္စ ကိုယ်လုပ်ရတာ လှလည်းလှ ဣန္ဒြေလည်း ရအောင် ပြင်ဆင်ဝတ်စားရဦးမှာပဲ ... ဘာဖြစ်လဲ။

ဘာဖြစ်လည်းဆိုတော့ ခုလို အဆင့်ဆင့် အထပ်ထပ်ကျော်ဖြတ်ပြီး ခရီးဝေးခြင်ကျင်နှင်ရတဲ့ အခါ ပြေးဟယ်လွှားဟယ် ကသုတ်ကရက်နှင့် ဖိနပ်ကပေါက် ဖနောင့်ကနာပေါ့။ ဒီလောက်ပါပဲ။ နေကပူတော့ ချွေးကကျ။ လူကခြေကျင်းဝတ်နှင့် ဖနောင့်နာတဲ့ကြားက အပြေးအလွှား သွားနေရတော့

လမ်းလျှောက်ပုံလည်း ကြော့မနေနိုင်တော့ပါပေ။ ငိုက်စိုက် ငိုက်စိုက် ထော့နင်း ထော့နင်းနှင့် တုပ်ကွကွ လမ်းလျှောက်ပုံမျိုး ချွေးသံတရဲရဲ ဆင်နွဲနေသည်မှာ အိုလံပစ်ပြိုင်ပွဲ ဝင်နေတဲ့ အလားပေါ့။

“တီ ... တီ”

ဖုန်းခေါ်သံကြောင့် သမုက ရင်ဘက်မှာ ကြိုးနှင့် ချိတ်ဆွဲထားသော ဖုန်းကိုကိုင်ကာ ဖွင့်နားထောင် လိုက်ပါသည်။ လက်က မကိုင်နိုင်တော့ဘူးလေ။ ကင်မရာ၊ ရီကော်ဒါ၊ ဖုန်း၊ ဖိုင်လ်၊ လွယ်တဲ့ အိတ်တို့နှင့် တစ်ယောက်တည်း ရှုပ်ယှက်ခတ်နေပြီ ရင်ဘတ်ပေါ်မှာ ဂျာနယ်တိုက်ရဲ့ ရာထူး တာဝန်ပြု သက်သေခံ ကတ်ပြားကို ကြိုးနှင့် ချိတ်ဆွဲထားသလိုပဲ ဖုန်းကိုပါ ချိတ်ဆွဲလိုက်တော့သည်။

“ဟယ်လို”

“သမု”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဂျပ်”

သူတို့ အယ်ဒီတာချုပ်ကို ပထမတော့ “အယ်ချုပ်”ပေါ့၊ နောက်တော့ ခင်မင်ရင်းနှီးမှုနှင့် ချစ်စနိုး အတိုကောက် “ဂျပ်”

“နင်ဘာသံပေါက်နေတာလည်း သမု”

“မော ... ဟော ... ဟော ... နေတာ၊ သေတော့မယ်”

“ဘာလို့ ဒီလောက်တောင် မောနေရတာ လဲ”

“ရှင်းမပြနိုင်သေးဘူး၊ လိုရင်းပြောပါ ဂျပ်”

“အောင်းမာ ... ကြောက်နေရတယ်၊ အဆင်ပြေလား မေးမလို့”

“မပြေသေးဘူး ... ပြေရင် လှမ်းဆက်မယ် ဂျပ်”

သူတို့ရဲ့ “ဂျပ်” ဟာလည်းပဲ သမုထက်ဆိုရင် လေး, ငါးနှစ်လားပဲကြီးတဲ့

အစ်ကိုကြီးအရွယ် လူငယ်တစ်ယောက်ပဲမို့လား။ ဒီတော့ အထက်လူနှင့်
အောက်လူဆိုသော်လည်း သူတို့ တစ်တိုက် လုံးမှာ ညီအစ်ကိုမောင်နှမတွေလိုပဲ
ဖြစ်နေပါသည်။

“အမေ့”

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ခြေချော်လို့ ... သေပါပြီနော် ... ကျွတ် ... ကျွတ်”

“ကဲ ...ကဲ ... ကဲ ...ကဲ ...ကဲ ...မှာပါတယ် ... တော်ပြီ ဒါပဲ၊ ထူးရင်ဆက်”

“ဟုတ်”

သမုက ဖုန်းကို ပိတ်လိုက်သည်။ ရှေ့တံခါးပေါက်ဝကြီးမှာ လုံခြုံရေး
တာဝန်ရှိသူတွေ သတင်းထောက်တွေ ဧည့်သည်တွေ၊ ဝင်ခွင့်ရမည့်သူတွေရော
ဝင်ခွင့်မရမည့်သူတွေကို စုရုံး ရုံးစု တိုးပိတ်ကျပ်သိပ်နေသည်။

သမုသည် အရှိန်ကိုမြှင့်၍ တတောက်တောက်နှင့်
အပြေးတိုးကပ်သွားလိုက်ကာ လူအုပ်စုကြား အတင်းထိုးကာခွဲကာ တိုးကာ
တိုက်ကာ ငါးရှဉ့်လို တလှစ်လှစ်မရမက တိုးဝင်လိုက်ပါသည်။ အတိုးအတိုက်ခံရ၍
လှည့်ကြည့်ကျ ငြူစုကြ မျက်စောင်းချိတ်ကြတဲ့ သူတွေကို အရေးမထားနိုင်ဘဲ
ဟိုးရှေ့ထိ မရောက်၊ ရောက်အောင် မုန်းစရာကောင်းလောက်အောင် လုယက်
ဝင်သွားလိုက်ပါသည်။

တံခါးဝနားရှိနေတဲ့ နောက်ဆုံးလူတစ်ယောက် နှစ်ယောက်ကို
အတင်းတိုးခွေကျော်တက် လိုက်လျှင် လုံခြုံရေးတာဝန် ရှိသူ တစ်ဦးက သမုကို
တားထားလိုက်ရင်း ...

“ဘယ်ကပါလည်း”

သမုက ရင်ဘတ်က ကတ်ပြားကိုကိုင်ကာ ထိုသူရှေ့ ထိုးပြလိုက်ရင်း ...

“ကျွန်မ ‘.....’ ဂျာနယ်တိုက်ကပါ။ ဒေါ်သမုသစ်ပါရှင့်”

“ဪ သတင်းထောက်လား”

“မဟုတ်ဘူးရှင့် ... သတင်းထောက် သက်သက်မဟုတ်ပါဘူး၊

အယ်ဒီတာပါ”

“ဪ ... ဒီမှာ ဖိတ်ကြားသူ စာရင်းမှာ မပါပါဘူးခင်ဗျ အထဲကိုတော့ ဝင်ခွင့် မရနိုင်ပါဘူး”

“ဟိုလေ ... ကျွန်မက”

“တစ်ဆိတ် လမ်းဖယ်ပေးလိုက်ပါဦး ခင်ဗျာ၊ နောက်မှာ

ဧည့်သည်ဝင်မလို့ပါ”

သမုက စိတ်ညစ်ညစ်နှင့် မျက်နှာလေး စူပုပ်ပုပ်ဖြစ်ကာ နောက်ကို တစ်လှမ်း ဆုတ်လိုက်ပါ သည်။

“အား”

နောက်က အော်သံကြောင့် သမုက နေရာရွှေ့ကာ လှုံ့ကြည့်လိုက်ရင်း

...

“ဆော ... ဆောရီး၊ မတော်လို့ပါနော်”

ကိုယ့်ရဲ့ဒေါက်ဖိနပ်နှင့် နောက်ကခြေထောက်ကို နင်းပြီဆိုတာ သိလိုက်လျက် ကမန်းကတန်း တောင်းပန်လိုက်ပါသည်။ နောက်က တိုက်ပုံဖြူနှင့် လူသည် ရှုံ့မဲ့သွားသော မျက်နှာနှင့် သမုကို လှမ်းအကြည့်မှာတော့ မျက်လုံးတွေက ဒေါသတကြီး အရိပ်အယောင် ပြောင်းသွားကာ ဖြူဖွေးသော သူ့ အသားပင် နီရဲသွေးရောင်လျှမ်းလာတဲ့ အထိပင်။

အင်း ... မြင်ဖူးလိုက်တာ။

သမုက သူ့ကိုမျက်လုံးလေးဝင့်ကာ ကြည့်နေမိဆဲ သူကသမုကို စူးစူးရဲရဲ ကြည့်နေရာမှ အံတစ်ချက် ကြိတ်လိုက်သည်မှာ မေးကြောကြီးတင်းသွားပါသည်။ အောင်မယ် ... တော်ရုံနှင့် မကျေလည် တဲ့ ကိုဒေါသပါလား။ တောင်းပန်ရဲ့သားနဲ့ကို အံတောင်ကြိတ်ကာ စားမလို ဝါးမလို ကြည့်လိုက်သေး။

ဆံပင်ကို သပ်သပ်ရပ်ရပ် အသားဖြူဖြူ အရင်မြင့်မြင့် တိုက်ပုံဖြူနှင့် ပိုးတွဲပုဆိုး အပြာတောက် တောက်ကို ဝတ်ထားတဲ့သူ။

သူ ဘယ်သူပါလိမ့်။ မြင်ဖူးတယ်နော် ... ဒီဦးနှောက်ကလည်းနော်။

သမုက မျက်ခုံးလေးကုတ်ကာ သူ့နားထင်လေးသူ လက်ဆစ်ကလေးများနှင့် ထုကာထုကာ စဉ်းစားနေဆဲထိုလူကတော့ အတော်နှင့် ဒေါသမပြေနိုင်သလို သူ့ဟာနှင့်သူဝင်မည့် ကိစ္စပင် မဝင်နိုင်သေးဘဲ သူ့ခြေထောက် ငုံ့ကြည့်လိုက် သမုကို ပြန်ကြည့်လိုက်။

သူ့ကြည့်ရတာ လူသာလစ်လျှင် သူတစ်လှည့် ပြန်တက်နင်းလိုက်ချင်သလို ပုံစံနှင့် မကျေချမ်း နိုင်ပေ။ ကိုယ့်ဟာနဲ့ ကိုမှ ဝင်ခွင့်မရနိုင်လို့ စိတ်ညစ်ညစ် ရှိရတဲ့ကြားထဲ။ သမုက မျက်စောင်းမသိမသာ ရွယ်ရင်း ...

“တောင်းပန်နေတဲ့ ဟာကိုပဲ”

တီးတိုးပွစိ မပွင့်တပွင့် ရေရွတ်လျှင် သူက ပိုလို့ပင် ဒေါသဖြစ်သွားတဲ့ပုံနှင့် ...

“နှစ်ခါ ... နှစ်ခါတောင်”

“အင်း ... နှစ်ခါ ...! ဘယ်လိုနှစ်ခါလဲ”

“မင်းရှေ့ကို အတင်းတိုးဝင်တုန်းက တစ်ခါတက်နင်းတာလေ၊ ပြောမနေတော့တာ၊ ရှေ့က ပိတ်ရပ်ပြီး ဝင်ရတာ လည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့၊ တစ်ခါ

နောက်ပြန်ဆုတ်တော့ နောက်တစ်ကြိမ် ဒီနေရာကိုပဲ ထပ်နင်းတာ သေရောပေါ့ကွ”

သူ့အသံက အုတ်အုတ်ကြိတ်ကြိတ်။ ရန်တွေ့ရတာ ပင် ခပ်ရှက်ရှက် တွေ့နေတဲ့ပုံပင်။ သူ့သွင်ပြင်က တစ်ဆိတ် ထည်ဝါခမ်းနားလွန်းလှတော့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ခြေထောက်တက်နင်းမှု နှင့် ရန်တွေ့နေရတာ ကို အတော်ရှက်နေပုံပင်။ ရှက်ပင်ရှက်ငြားသော်လည်း ဘယ်လိုမှ သည်းခံနှုတ်ပိတ် မနေနိုင်လောက်အောင် ချက်ကောင်းထိ နာကျင်ပုံလည်းရတဲ့ သူ့ကြောင့်သမုက သူ့ခြေထောက်ကို လူတွေရှုပ်ထွေး တိုးတိုက်နေတဲ့ကြားတည်းကပင် မြင်ရအောင် ငုံ့ကြည့်လိုက် ပါသည်။

“ဟယ်”

မြင်မြင်ချင်း လန့်များပင် သွားရအောင် ဖြူညွနမ္မတ်လှတဲ့ သူ့ရဲ့သူဌေးခြေထောက်မှာ ခြေသကြွယ် ခြေသန်းအလယ် အောက်ဘက်နားအသား နီရဲပွန်းပဲ့လန်လို့ပါလား။ ခြေထောက်က လည်း အရမ်းကို နုဖပ်နေတာကိုး။ တကယ့်ကို သူဌေးခြေထောက်ကိုး။

သူဌေးခြေထောက်၊ သူဌေး ...။

အင်း ... သူ...သူ... သူဟာ ...။

“ကိုအုဋ်လူ”

“ဒီဘက်ကြွပါ ခင်ဗျ”

အုဋ်လှက သူ့ကို ကြိုဆိုညွန့်ပြသူကို ခေါင်းတစ်ချက်ဆတ်ပြကာ သမုဘက်ကို နောက်ထပ် မျက်ထောင့်တစ်ချက်နှင့် ကြည့်လိုက်ပြီးမှ မသိမသာ ထော့နင်းနင်းနှင့် သူ့ကို အမည်နှင့်တကွ ကြိုဆိုနေသော သူတို့ထံမှတစ်ဆင့် အတွင်းဘက်သို့ လှမ်းဝင်သွားပါတော့သည်။

အုဋ်လှ။

တကယ်တော့ လူသိများတာက ဦးအုဋ်လှ ရယ်ပေါ့လေ။ သူ့စည်းစိမ်ဥစ္စာ သူ့လုပ်ငန်း တာဝန်ကြီးများရဲ့ အဟန့်အရ ဘယ်လိုပင်ဖြစ်စေ ဦးအုဋ်လှ လို့ခေါ်နေရတဲ့သူတစ်ယောက်။ သူငယ်သေးတယ်လို့ သိထားပေမယ့် အပြင်မှာ သေချာမမြင်ဘူးတော့ ငယ်ရွယ်နုပျိုလိမ့်ဦးမည်လို့ ထင်မထားသည့်အတွက် ချက်ချင်း မမှတ်မိတာ

သေလိုက်ပါတော့ သမုရယ်။ Oak Hla the Great, ကိုမှ ခြေထောက် တက်နင်း ပစ်လိုက်မိတာကိုး။ ပြီးတော့ ... နှစ်ကြိမ်။ အားနာလိုက်တာ ဘယ်လိုပြောရမလဲပေါ့နော်။

ကိုယ့်အတွေးနဲ့ကိုယ် သမုက ပြုံးစိစိနှင့် နောက်နားဆုတ်၍ ရပ်လိုက်ပါသည်။ ကိုယ်လည်း ဝင်လို့မရမှာ သေချာသည်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ခုနက ကိုယ့်ဇောနဲ့ကို အတင်းတိုးခွေ ရှေ့ရောက် လာလို့ မမြင်လိုက်မိသော သူတို့ ဂျာနယ်မဂ္ဂဇင်း လောက စာပေလောကမှ သူ့ထက်အများကြီး စီနီယာ ဖြစ်သူ ဆရာအချို့ကိုပါ မြင်လိုက်ရပြီ မို့ပါပဲ။

သူတို့တောင် မဝင်ရနိုင်တာ။ ကိုယ်က ဘာမို့လို့ ဝင်ရမှာလဲ။ နဂိုကတည်းက သိတော့သိသား ပါပဲ။ စာနယ်ဇင်းတွေထဲက နည်းနည်းကလေးကိုပဲ ကောက်သင်းကောက် ရွေးချယ်ဖိတ်ထားတာလေ။ သို့သော် ဝင်နိုင်လောက်စရာ အခွင့်အရေးကလေးများ ပေါ်လေမလားလို့ မျှော်လင့်ချက်ပေါ့။

သမုက သူနှင့် ခင်မင်မျက်မှန်းတန်းသော စာနယ်ဇင်း ဆရာသမားနှစ်ယောက်လောက်ကို လက်ပြ နှုတ်ဆက်ရင်း တပ်ခေါက်နောက်ဆုတ် ထွက်လာခဲ့သည်။ ဘေးက ဖြတ်သန်းသွားလာသူတို့ ပြောစကားအရ Junction Square မှာ အယ်စီဒီကြီးနဲ့ Live ပြနေတယ်တဲ့။

သမုက Junction Square ဘက်သို့ ခပ်ဖြည်းဖြည်း လျှောက်လာခဲ့ပါသည်။ သမု ကားကိုလည်း အဲဒီ နောက်ဘဲ ဝင်ရပ်ခဲ့ရတယ်

မဟုတ်လား။ လမ်းမှာလည်း လူတွေက အုတ်အုတ် ကျက်ကျက်နှင့်
ဧည့်သည်တော်ကို ဘယ်နားကနေ ဘယ်နည်းနဲ့ မြင်ရမြင်ရ မြင်ခွင့်ရဖို့ တက်ကြွ
စိတ်ဝင်စားနေကြသည်။

“တီ ... တီ”

“ဟယ်လို”

“သမု .. ဘယ်လိုလည်း”

“အောင်မြင်စွာ ဆုတ်ခွာနေပြီ”

“အင်းလေ ... ကိစ္စ မရှိပါဘူး၊ ခု ဘယ်မှာလဲ”

“အခု ဂျန်ရှင်စကွဲနဲ့ မနီးမဝေးမှာပါ၊ ဒါနဲ့ ... ဂျူပ်”

“အင်း ... ဘာလဲ”

“အုဋ်လှလေ ... အုဋ်လှ”

“အင်း ... ဘာဖြစ်လဲ အုဋ်လှ”

“သူနဲ့ ခုနတွေ့လိုက်သေးတယ် အနီးကပ်”

“သူနဲ့ အနီးကပ်တွေ့တာ ဘာလုပ်ရမှာလည်း”

“ဪ ... ဂျူပ်ကလည်း၊ အဲလိုဆုံလိုက်တော့ တစ်ခု သတိရသွားလို့ပါ”

“ဘာလဲ”

“ဟိုတလောလေးကပဲ သတင်းတစ်ခု ထွက်လာတယ်လေ၊

မော်ဒယ်လ်ကောင်မလေးတစ် ယောက်နဲ့ လက်ထပ်မယ် လက်မထပ်ဘူး

ပြဿနာဆိုလားလေ၊ အဲဒါ ... အဲဒီ အုဋ်လှ မဟုတ်လား”

“အဲဒါ အုဋ်လှလို့လည်း ကြားသလို နောက်တစ်ယောက် ‘.....’ လို့လည်း

ကြားတယ်၊ သိပ်မသေချောဘူး၊ ဘာလဲ နင်အခု သေချာခိုင်မာတဲ့ သတင်းရလို့လား”

“မရပါဘူး ဂျပ်ရဲ့၊ သွားစဉ်းစားမိလို့ ပြောတာပါ၊ မော်ဒယ်လ်မလေးနဲ့ ရည်းစားဖြစ်တာ သူဟုတ်ရင်လည်း ဟုတ်မှာလို့၊ သူက အပြင်မှာ မော်ဒယ်လ်ကောင်လေးတွေ ရုပ်ရှင်မင်းသားတွေ ထက်တောင် ချောတာပဲ ဂျပ်ရဲ့ ... သိလား၊ အသားက ဖြူဝင်းအိစိုပြီး ခြေလေးလက်လေး တွေကလည်း နုဖပ်နေတာပဲ ဂျပ်ရဲ့”

“အဲဒါသတင်းမဖြစ်ဘူး၊ အချိန်ကုန်ခံပြောမနေနဲ့၊ သူ့ဟာသူ နုနုဖပ်ဖပ် နင်နဲ့ မဆိုငင်ဘူး”

“အဲဒီ သူ့ရဲ့ခြေထောက်နုနုဖပ်ဖပ်ကို သမုဒေါက်ဖိနပ်ကြီးနဲ့ တက်နင်းလိုက်မိလို့ ဂျပ်ရဲ့ ... အဟီးဟီး”

“ဟင်”

“ဟီး ဟီး ... အရေခွံလန်ပြီး သွေးတောင်ထွက်တယ်”

“နင်တော့ ပြဿနာတော်တော်ရှာတယ်နော် သမု၊ ဘာပဲလုပ်လုပ် အရာရာနဲ့ အကြောင်း ကြောင်းချည်းပဲ၊ အုဋ်လှကိုမှ ဒေါက်ဖိနပ်နဲ့ တက်နင်းခဲ့သေးတယ်၊ သူက သူ့ဌေးထဲမှာ ရိုးရိုးသူဌေး မဟုတ်ဘူး၊ လူတွေပါးစပ်ဖျား မင်းသားတစ်ပါးလို ရေပန်းစားတဲ့ ‘သူဌေးမင်းသား’ သိရဲ့လား”

“သိတယ်လေ၊ အဲဒါနဲ့ တက်မနင်းမိရတော့ဘူးလား”

“ပြဿနာ မရှာနဲ့လို့ ပြောနေတာ”

“သူ့ဟာသူ ဖြစ်သွားတာပဲဟာကို”

“လမ်းလျှောက်တာ ကြည့်ကျက်လျှောက်ပေါ့၊ ကဲ ... ကဲ ... တိုက်ကို ပြန်လာဦးမှာလား”

“အခု ကားရပ်ထားတဲ့ဆီ လမ်းလျှောက်နေတုန်း၊ ဒီကနေ

ခရီးဆက်စရာလည်း နှစ်နေရာ ရှိသေးတာ၊ တကယ်လို့များ အချိန်လင့်သွားရင် ရုံးပြန်မဝင်တော့ရင် ရမလားလို့ ဂျပ်ကို ခုပဲ အစီရင်ခံတော့မလို့ပါ ... ဟိ”

“မရဘူး ... ပြန်ဝင်လာခဲ့၊ နင် လတ်စမသတ်ထားတဲ့ တိုးလိုးတန်းလန်းတွေ ဒီမှာ အများကြီး၊ မြန်မြန်လုပ် ... မြန်မြန်လာ ... ဒါပဲ”

တိခနဲ လိုင်းပြတ်သွားတဲ့ ဖုန်းကို သမုက နားမှခွာကာ ရှုံ့မဲ့အံ့ကြိတ်ကြည့်မိသည်။

*

(၂)

အုဋ်လှက အင်တာကွန်းကို နှိပ်လိုက်ပြီး ...

“မိုးဂျော်”

“ဟုတ် ... ကိုအုဋ်”

“ကြက်ခြေနီ သေတ္တာလေးယူပြီး လာခဲ့စမ်းပါကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

တစ်မိနစ်အတွင်းပင် တစ်ဖက်ခန်းမှ မိုးဂျော်က

ကြက်ခြေနီဆေးသတ္တာလေးနှင့် ရောက်လာပါ သည်။ တကယ်တော့ သူ့နာမည်ရင်းက မိုးဂျော်ပါ။ ထာဝစဉ် “ဂျော်” ကို “ဂျော်” လို့သာ ခေါ်တတ်တဲ့ သူ့ဆရာကြောင့် ခုတော့ လူတစ်ကာက သူ့ကို မိုးဂျော်၊ ကိုမိုးဂျော် သာခေါ်ကြပါတော့သည်။

မိုးဂျော်က အုဋ်လှရဲ့ ကိုယ်ရေးအရာရှိလို့ ဆိုလို့ရပါသည်။

“ကိုအုဋ် ဘာဖြစ်လို့လည်း”

“ဒီမှာကွာ ... ခြေဖမိုးမှာ ပေါက်သွားလို့”

အုဋ်လှ က သူ့ခြေထောက်ကို ထောင့်ချိုးဆိုဖာဆက်တီပေါ် လှမ်းတင်ရင်း မိုးဂျော်လက်ထဲက ကြက်ခြေနီ တံဆိပ်နှင့် ဆေးသတ္တာဖြူဖြူလေးကို လှမ်းယူလိုက်ပါသည်။

“ဟာ ... မနည်းဘူးဘဲ၊ အရေခွံလန်သွားတာပဲ ကိုအုဋ်”

“အေးကွာ”

“ကျွန်တော် လုပ်ပေးရမလား”

“ရပါတယ်ကွ ကိုယ့်ဟာကိုယ် လုပ်ပါ့မယ်၊ အရက်ပျံလေး၊
ဘီတာဒင်းလေး ထည့်လိုက်ရင် ပြီးပါပြီ၊ အခုရေဆေးလိုက်ပြီးပြီ”

“ကိုအုဋ် ခြေထောက်အရေပြားတွေကလည်း နုတာကိုး”

“မင်းကလည်းကွာ၊ နုနုရင့်ရင့် ဒေါက်ဖိနပ်ကြီးနဲ့ နှစ်ကြိမ်နင်းမှတော့
ဘယ်သူမဆို အသားနီလန်မှာပဲ”

“ဘယ်သူကများ နင်းလိုက်တာလဲ၊ ကိုအုဋ်ရယ် ”

“မသိပါဘူးကွာ၊ တစ်လောကလုံး သူ့ထက်အရေးကြီးတဲ့ သူ မရှိတဲ့
သူတစ်ယောက်ပေါ့၊ အတင်းတိုးခွေပြီး ကျော်တက်တုန်းခါ၊ နောက်ပြန်ဆုတ်တော့
တစ်ခါ”

အုဋ်လှက ဘီတာဒင်းဆေးရည် ညိုညိုတို့ကို ဝှမ်းနှင့် သုတ်ရင်း
စပ်ဖျဉ်းဖျဉ်း ခံစားချက်နှင့် စိတ်တွေတိုလာပါသည်။
ဒီလောက်အသားနီလန်သွားတာ စပ်ပြီပေါ့။ အုဋ်လှက ခုန မိန်းကလေးကို
ပြန်မြင်ယောင်သည်။

ပခုံးထောက်ကာ ကော့တချို့ ကုပ်တချို့ ဖြစ်သော ဆံပင်ထူအုပ်အုပ်
စင်းပျော့ပျော့တွေ ရှေ့နောက်တညီတည်းမို့ မျက်နှာ တစ်ခြမ်းကို ဆံပင်တွေက
ဝဲကာ အုပ်ကာ ဖရိုဖရဲဖြစ်နေတဲ့ ထိုမိန်းကလေးကို မြင်ဖူးသလိုလို
စိတ်မှာထင်သည်။

“မိုးဂျော်.....ငါတို့ Blue Heaven ကွန်ဒိုတွေ အရောင်ဖွင့်တဲ့ Grand
opening နေ့က စာနယ်ဇင်းတွေကလည်းလားခွဲတယ်လေ၊ အဲဒီ တုန်းက
ဖဲကြိုးဖြတ်ရင် လွှင့်တင်မယ့် မိုးပျံပူဖောင်းတွေ ချည်ထားတဲ့နားမှာ ရှုပ်ယှက်ခတ်ပြီး

မိန်းမတစ်ယောက် ချော်လဲတယ် မဟုတ်လား”

“ဗျာ....အင်း....ဟုတ်တယ် ကိုအုဋ်၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ”

“အဲဒီ မိန်းမ ဘယ်သူလဲမင်းသိလား”

“ဗျာ.... မသိတော့ဘူးလေ ကိုအုဋ်ကလည်း”

“မသိလည်း ပြီးရောကွာ”

“ အရေးကြီးလို့လား ကိုအုဋ်”

“အရေးမကြီးပါဘူး၊ ခေါင်းထဲပေါ်လာလို့”

အကြောင်းရင်းမရှိဘဲတော့ သူဆရာ ကိုအုဋ်ရဲ့ ခေါင်းထဲ ပေါ်လာစရာ မဟုတ်။ မိုးကျော်က ခဏ စဉ်းစားလိုက်ရင်း ...

“အဲ ... အဲဒီ တုန်းက ကျွန်တော်တို့က ပထမထပ်ရဲ့ Gym

အခန်းရဲ့ရှေ့ဘက် ဝရန်တာကနေ အောက်ထပ်ခန်းမထဲ ကိုကြည့်နေတာလေ၊ နေဦး ကိုအုဋ် ... အောက်ထပ်မှာက CCTV တွေ ရှိတာပဲ၊ အဲဒီ ပွဲတုန်းကလည်း ရိုက်ထားတာပဲ၊ ရက်ကော့ဒ်တွေ မဖျက်သေးဘူး ဆိုရင်တော့ ရှိနေနိုင်သေးတယ်”

“အေး ... လွယ်ရင်ကြည့်ချင်တယ်၊ မလွယ်ရင်လည်း နေပစေတော့၊ အရေးမကြီးပါဘူး”

မိုးကျော်က အုဋ်လှရဲ့ ရုံးခန်းထဲက ထွက်သွားပါသည်။ အုဋ်လှက Ring သံ ပိတ်ထားတဲ့ သူ့ဖုန်းကို ဖွင့်ကာ ဘယ်က Call တွေ ဝင်ထားသလဲ ပြန်စစ်ကြည့်နေရင်း ဖုန်းကောလ် တစ်ချို့ကို အမြင်မှာတော့ မျက်မှောင်ကုတ်သွားရပါသည်။ နံပါတ်တစ်ခုတည်းက ဆက်တိုက်ဝင်ထားခဲ့တဲ့ ကောလ် ငါးခု။

အင်း ... ဒီကောင်မလေးတော့ မလွယ်တော့ဘူး။ ဒီကိစ္စဟာ ပေါ့သေးသေးထားလို့ မရတော့တဲ့ ပြဿနာ တစ်ခု ဖြစ်လာပြီ။ နည်းနည်းလေး

မဆိုစလောက်လေး ပတ်သက်မိတာနှင့် အလျှော့မပေးစတမ်း လိုက်ချုပ်နေတာ။
အုဋ်လှ နောက်ဆုတ်ရှောင်ဖယ်လိုက်တာမို့ ပိုဆိုးသည်။

“ကိုအုဋ် ... ရတယ်ဗျ ... ရှိသေးတယ်”

“ဟုတ်လား”

မိုးဂျော်က စီဒီတစ်ချက်ကို ရုံးခန်းထဲမှာရှိတဲ့ ပရိဂျက်တာစက်ထဲ
ထိုးဖွင့်ထည့်လိုက်လျှင် ရှေ့တည့်တည့်နံရံက နံရံကပ် အယ်လ်စီဒီကြီးမှာ ရုပ်ပုံတွေ
ပွင့်လာပါသည်။

ကွန်ဒိုခန်းတွေ အရောင်းစဖွင့်တဲ့နေ့က အောက်ဆုံးထပ် ဟောလ်ထဲက
ဧည့်ပရိတ်သတ် တွေနှင့် ဖွင့်ပွဲအခန်းအနားကို CCTVနှင့် အပေါ်နားခပ်ကျကျက
ဆီးပြီးရိုက်ထားတဲ့ပ မြင်ကွင်းတွေ ပေါ်လာသည်။ မိုးဂျော်က စီဒီကို
အမြန်ခလုတ်နှင့် ကျော်ရင်းကြည့်နေပါသည်။

“ဟော ... ဒီမှာ”

မိုးဂျော်က စီဒီကို နောက်ပြန်ရစ်လိုက်ရင်း လိုချင်တဲ့နေရာလေးမှာပဲ
ရပ်လိုက်သည်။ ဖိတ်ထားတဲ့ ဧည့်သည်တွေ၊ ကုမ္ပဏီက တာဝန်ရှိသူတွေ
စာနယ်ဇင်းတွေက ဖိတ်ထားတဲ့ ကိုယ်စား လှယ်တွေ၊ ဗီဒီယို ရိုက်ကူးရေး အဖွဲ့တွေ၊
ဖွင့်ပွဲဖဲကြိုးဖြတ်ဖို့ ဖိတ်ထား၍ ရောက်နေသော ဗန်းကိုင် ဖဲကြိုးကိုင် မော်ဒယ်လ်တွေ
မြင်ကွင်းထဲမှာ လူများစွာ ရှုံးစုရှုံးစု ယောက်ယက်ခက်နေသည်။

ဖွင့်ပွဲဖဲကြိုးဖြတ်တဲ့ အခါမှာတော့ ကွန်ဒိုရှေ့က ကွက်လပ်မှာ
ထွက်လုပ်ခဲ့ပေမယ့် ပွဲမစသေး ခင်မို့ မိုးပျံပူဖောင်းတွဲကြီးတွေကအစ ခန်းမထဲက
တစ်နေရာမှာပဲ ချည်နှောင်ထားဆဲ ရှိသေးသည်။ အဲဒီ နားတစ်ဝိုက်မှာ
ဗီဒီရိုရိုက်ကူးရေးအဖွဲ့လည်း ရှိနေကာ သူတို့အနီးက ဟိုလျှောက် ဒီလျှောက်
လုပ်နေသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်က ရိုက်ကူးရေးအဖွဲ့ရဲ့ မီးကြိုးတွေနှင့်
ခလုတ်တိုက်ကာ မိုးပျံပူဖောင်းတွဲကြီးတွေအကြား ဝုန်းခနဲဆို

ချော်လဲကျသွားပါသည်။

ဘေးက တစ်ယောက် နှစ်ယောက် ဝိုင်းပြီးလက်ကမ်းထူ မ၊ ပေးလိုက်၍ ထ,လာအပြီး ရှက်ကိုးရှက်ကန်း လိမ်ဖယ်ဖယ်နှင့် ဝင်ပေါက်ဘက် လှည့်ထွက်သွားတဲ့ ပုံရိပ်တွေက မှတ်တမ်းတွေထဲမှာ အစီစဉ်တကျ မိနေသည်။

“အဲဒါ မဟုတ်လား ကိုအုဋ်”

“အင်း ... သူ့ကို ကြီးကြီးမြင်ရတဲ့နေရာမှာ ဆွေဖ်မှတ်ပြီးငါ့ကို ရနိုင်သလောက်ချဲ့ပြစမ်းပါ”

အုဋ်လှစကားအတိုင်း မိုးဂျော်က ရှာဖွေကာ ပုံကြီးကြီးပေါ်နေတဲ့ နေရာမှာ ငြိမ်လိုက်ပြီး ပံ့ကိုချဲ့ ၍ အနီးကပ် Zoom ဆွဲကြည့်လိုက်ပါသည်။

“အင်း ... အဲဒါပဲ”

အုဋ်လှက ချဲ့ယူလိုက်၍ နည်းနည်းဝါးသွားသော ပုံရိပ်ထဲက မိန်းကလေးကိုကြည့်ရင်း မှတ်ချက်ချလိုက်ပါသည်။ သူ့ကြည့်ရတာ အမြဲပဲ ပျာကလတ် ရှုပ်ပလာ ထင်ပါရဲ့၊ မီးကြိုးနဲ့ ခလုတ်တိုက် ချော်လဲလိုက်၊ သူများခြေထောက်ကို နမော်နမဲ့ ဘယ်ပြန်ညာပြန် တက်နင်းလိုက်။

သူ့ခေါင်းအလှုပ်တိုင်းမှာ စင်းပျော့ပြီး ရှေ့ဘက်လည်း ရှည်နေတဲ့ ဆံပင်တွေကမျက်နှာကို ဒီလောက်ကွယ်နေတဲ့ဟာ ဘယ်လိုလုပ် အမြင်အာရုံ ရှင်းလင်းတော့မှာလဲ။ အစစ်ပဲ ... သူပဲ။

“ရပြီ ... ပိတ်လိုက်တော့”

“သူ ဘာဖြစ်လို့လည်း ကိုအုဋ်၊ ကိုအုဋ် ကို ဒီနေ့တက်နင်းတာ သူလား”

“ဒါပေါ့ကွ”

“ဪ ... လည်ပင်းမှာ အိုင်ဒင်တတီကတ် ချိတ်ထားတယ်ဆိုတော့ စာနယ်ဇင်းတွေက လာတဲ့သူ ထင်တယ် ကိုအုဋ်”

“အင်း ... ဟုတ်တယ်၊ ဒီနေ့လည်း အဲသလိုပဲ ကတ်ချိတ်လို့ပဲလေ”

“ဪ ... သူဘယ်သူလဲ စုံစမ်းလိုက်ရမလား ကိုအုဋ်”

“သိရနိုင်လား”

“သိနိုင်ပါတယ်၊ ပတ်ဘလစ်ရီလေးရှင်းက တစ်ယောက်ကို မေးကြည့်မယ်လေ ကိုအုဋ်၊ အဲဒီ တုန်းက ဖိတ်စာတွေ တာဝန်ယူဖိတ်တဲ့ သူကတော့ သိမှာပေါ့ ... ဘယ်သူလဲ ဆိုတာ”

“အင်းလေ ...၊ အာ ... မေးမနေပါနဲ့တော့ကွာ၊ အရေးလည်း မကြီးလှပါဘူး၊ ငါ့စိတ်ထဲ သူပုံစံ ကို မြင်ဖူးနေသလိုရှိလို့ မင်းကိုမေးကြည့်တာပါ၊ သူဘယ်သူဖြစ်ဖြစ် အရေးမကြီးပါဘူး၊ ကိစ္စမရှိဘူး။”

သို့သော် ... စီဒီခွေယူ၍ ပြန်ထွက်သွားသော မိုးဂျော်က တံခါးခေါက် ပြန်ဝင်လာချိန်တွင် မေးပြီးသား အဖြေပါလာပါသည်။

“ကိုအုဋ် ... ‘ ’ ဂျာနယ်နဲ့ ‘ ’ မဂ္ဂဇင်းတိုက်က မိန်းကလေးပါ၊ သမုသစ် ... တဲ့ ”

“သမုသစ် !”

“ဟုတ်ကဲ့ ... သူတို့ဂျာနယ်မှာရော မဂ္ဂဇင်းမှာရောတော့ ကျွန်တော်တို့ အိမ်ရာကြော်ငြာတွေ ရော၊ ကျွန်တော်တို့ဆီက အိမ်သုတ်ဆေးတို့ Lubricant တို့ကြော်ငြာတွေရော မကြာမကြာ ထည့်ဖူးတယ် ကိုအုဋ်”

“ဪ ... အင်း ... အင်း ...”

အုဋ်လှက ခေါင်းညိတ်ပြီး အကြောင်းအရာကို ဤတွင် ဖြတ်လိုက်ပါသည်။ အုဋ်လှ စကားဖြတ်ကာ သူ့ရဲ့ စားပွဲပေါ်က အလုပ်စာရွက်စာတမ်းတွေ ကောက်ကိုင်ပြီမို့ မိုးဂျော်က အလိုက်တသိ သူ့အခန်းဘက် ပြန်ကူးရန်ပြင်ဆင်ပြီးမှ တံခါးကူးအရောက်တွင် ...

“ဟို ... ကိုအုဋ်”

မပွင့်တပွင့် အသံကြောင့် အုဋ်လှက မျက်လွှာပင့်ကြည့်လိုက်ပါသည်။

မိုးဂျော် နှုတ်ဆွဲနေတာမြင်လျှင် ...

“ပြောလေ ... ဘာလဲ”

“ဟို ... ဟိုကောင်မလေးက မရပ်သေးဘူး”

“ဘာတွေလုပ်နေလဲ”

“သူ ဖေ့စ်ဘွတ် စာမျက်နှာမှာ စောင်းပါးရိပ်ခြေတွေ ရေးနေတုန်းပဲ၊

သူရေးပုံက ပြန်လျှော့ချလို့ လည်းရအောင် ဘလိုင်းကြီး လိမ်ရာလည်းမကျအောင် ဖတ်လိုက်ရတဲ့သူတွေကလည်း တကယ်အရှိထက် သို့လော သို့လော

ပိုတွေးစရာဖြစ်အောင် တော်တော်ရေးတတ်တယ်ဗျ၊ အလွယ်တကူ နဲ့တော့ လက်လျှော့မယ့်ပုံ မဟုတ်ဘူး”

“.....”

“သတင်းက နည်းနည်း ပြန့်ကားလာနေတယ် ကိုအုဋ်၊

ကျွန်တော့ကိုတောင် ဟိုက ဒီက နည်းနည်း မေးမြန်းကြတာတွေရှိတယ်”

“မင်း ဘယ်လိုပြန်ပြောလဲ”

“ကျွန်တော်ကတော့ လုံးဝဘူးခံပြီး ပိတ်ချပစ်တာပဲ”

“ဟေ့ကောင် ... မင်းကို ငါပြောထားတယ်လေ၊ မိုးဂျော်ရာ၊

လုံးဝဘူးခံလို့တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ငါဖြစ်စေချင်တာက နည်းနည်းပါးပါး ခင်မင်ပြီး အဆက်အစပ်လေး ရှိသွားတာ၊ ဖုန်းအဆက်သွယ် လိုမျိုး၊ တစ်ခါတစ်ရံ

အပြင်ထွက်စားတာမျိုး၊ အဲသလောက်ရှိသွားတဲ့ အပေါ်မှာ နင်းပြီး သူလိုရာဆွဲပြီး ချဲ့ကားဖွနေတာ ဆိုတာမျိုးဘဲ ဖြစ်စေချင်တာ...

လုံးဝ ဘာမှမရှိပါဘူး ဆိုတော့လည်း မျက်စိမှိတ်ပြီး
ပြောင်လိမ်ရာကျနေဦးမယ်၊ မြင်တဲ့သူကလည်း၊ မြင်ဖူးမှာ”

“နည်းနည်းရှိလို့ များများကားပါတယ်ဆိုတာမျိုး
လုပ်လို့မဖြစ်ဘူးထင်တယ် ကိုအုဋ်ရ၊နည်းနည်း ရှိတယ်ဆိုရင်ကို သူက အဲဒီ
အပေါ်နင်းတော့မှာလေ၊ အန်တီကလည်း ကျွန်တော့်ကို မှာထားတယ်၊ ဒီသတင်းကို
အစပြတ်အောင်ဖျောက်တဲ့”

“ငါ့အမေက အဲလိုပြောတာကတော့ လွယ်တာပေါ့ကွ၊ ဒါပေမဲ့
တကယ်လုပ်ဖို့က ခက်တာ၊ ဘာမှဂရုမစိုက်ဘဲ ဒီတိုင်းပစ်ထား လွှတ်ထားလိုက်ရင်
ပိုပြီးမကောင်းဘူးလား”

“သူပြောချင်တာတွေ လျှောက်ပြောလို့
ရနေအောင်ငြိမ်နေပေးသလိုဖြစ်နေမှာပေါ့၊ ကိုအုဋ်ရ၊ အန်တီက မေးနေတယ်
ကျွန်တော့်ကို၊ မင်းကိုအုဋ် မှာ ရည်းစားမရှိဘူးလားတဲ့၊ ရှိများရှိရင် ခုချက်ချင်း
စေ့စပ်ပြီး မကြာခင် လက်ထပ်ပေးစားလိုက်လို့ ရအောင်တဲ့”

အုဋ်လှ က ပြုံးရင်း ...

“မင်း ဘာပြောလိုက်လဲ”

“ကိုအုဋ် သူ့ကိုယ်သူထက် ချစ်တဲ့သူ မပေါ်သေးဘူး၊ ရွေးတုန်းလို့”

“မင်းကလည်း အတို့အထောင်သိပ်မလုပ်နဲ့၊ မေမေက ငါ့ကို
အရမ်းအိမ်ထောင်ပြု စေချင်နေတာ၊ တော်ကြာ ... လက်ဆုပ်လက်ကိုင် မရှိဘူးဆိုပြီး
သူမျက်စိကျတဲ့ဟာနဲ့ ကောက်ကတ် ပေးစားနေပါဦးမယ် မိုးဂျော်ရာ”

“တကယ်လည်း လက်ဆုပ်လက်ကိုင် ရှိမှမရှိတာ၊
ကျွန်တော့်စိတ်ထဲရှိတဲ့အတိုင်း ပြောရမလား”

“အံ့မာ ... ဘာတုံး ... ပြောပါဦး”

“ကိုအုဋ်က လည်လွန်းတဲ့ဘီးလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ တစ်လိုမ့် နှစ်လိမ့်စနဲ့ ချေးသင့်တော့မှာ စိုးရိမ်ရတာ ၊ ခုခေတ်မိန်းကလေးတွေကို ကိုအုဋ်က လျှော့တွက်နေတာကိုး၊ ကိုအုဋ်ထက် ဝါရင့်ပြီး အတွေ့အကြုံတွေ ရင့်ကျက်ပြီး သူတို့ကိုယ်သူတို့ ဂျင်ပေါ်ကထုံးပါလို့ ထင်နေတဲ့ မြာအပွေစားကြီး တွေတောင် သူတို့ထက်လည်တဲ့ ထုံးပေါ်နားတဲ့ခြင်နဲ့တွေ့တော့ ကျရှုံးကြရတဲ့ သာဓကတွေ အများကြီး ကိုအုဋ်”

“ငါ သိပါတယ်ကွာ၊ ငါလည်း အခု သူ့ကို လုံးဝရှောင်နေတာပဲ၊ ငါ့ကို ကျရှုံးအောင်လုပ်လို့တော့ မရပါဘူး”

“သူ့ထောင်ချောက်ထဲကျပြီး သူ့ကို လက်ထပ်လိုက်ရမှ ကျရှုံးတာမှ မဟုတ်တာ ကိုအုဋ်ကလည်း၊ ခုခေတ်မှာ လူတွေက နာမည်ကျော်တွေ သူဌေးတွေ အပုပ်နဲ့ထွက်လေ နာမည်ပျက် လေ လက်ခုတ်တီးလေပဲ၊ ဘယ်အချက် ခြေလှမ်းမှားမလဲ စောင့်နားစွင့်နေကြတာ၊ ကိုယ့်မှာ အကျိုးရှိရှိ မရှိရှိ ဝင်အော်ကြ ဝင်အော်ကြတာ၊ Facebook တို့ ဘာတို့လို Social Network တွေမှာ ပိုဆိုးတယ်”

“ကဲ ... ကဲ ... ကဲ ...ဒါဖြင့် ငါလုပ်ရင်ကောင်းမယ်လို့ မင်းထင်တာလဲ”

“ခုနေ ကိုအုဋ်မှာ ရည်းစားလေး တစ်ယောက်လောက်ရှိရင်လည်း ကောင်းသား၊ အန်တီပြောသလိုပဲ၊ ကောက်စေ့စပ်လိုက်ရုံပဲ၊ အဲသလိုဆိုရင် ဟိုဘက်ကို အထူးတလည် ဖြေရှင်းမနေရဘဲနဲ့ သူလည်း အလိုလို အရှိန်တန့်သွားမှာ အမှန်ပဲ”

“ကျွတ် ... မင်းကလည်း မရှိလို့မဖြစ်နိုင်တာကို လာအကြံပေးနေပြန်ပြီ၊ ဖြစ်နိုင်တာတော့ အကြံမပေးဘူး”

“ရုပ်ရည်ရော စည်းစိမ်ဥစ္စာရော အရည်အချင်းရော ဘာမှပြောစရာမရှိဘဲနဲ့ ရည်းစားတစ် ယောက်တောင် မရှိတာကတော့ ကျွန်တော်ပြောသလိုပဲ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ထက် ချစ်နိုင်တဲ့သူ မရှိလို့ပဲ နေမှာပါ။”

အတ္တကြီးတဲ့ သဘောပေါ့ ... အဟဲဟဲဟဲ”

အုဋ်လှက ပြီးစပ်စပ်လုပ်နေတဲ့ မိုးရော်ကို ရှုတည်တည်
မကျေမချမ်းကြည့်လိုက်ပါသည်။

*

(၃)

“ဟဲ့ ...မိသမု၊ နင်ဘာလို့ ဖုန်းမကိုင်တာလဲ”

သမုက မျက်နှာလေးရှုံ့မဲ့ကာ ကုပ်ကိုပင် ပုလိုက်မိပါသည်။ ကြည့်စမ်း ... ကြည့်စမ်း တေနာမ နွယ်ဝတီ။ သူ့ဖုန်းကို မကိုင်တော့ ဘယ်က တခြားနံပါတ်နှင့် ကောက်ဆက်သည်မသိ။ သူ့နံပါတ် မဟုတ်တော့ ကိုင်မိတာပေါ့။

“ဟယ်လို ... ဟယ်လို ... ဘယ်သူပါလဲရှင်”

သမုက အပြစ်ကင်းစင်သော ညောင်နာနာသံလေးနှင့် မသိချင်ယောင်ဆောင်ကာ ပြန်မေး လိုက်ပါသည်။

“ဘာ မုန်လာဥ လုပ်နေတာလဲ”

“ရှင် ... မုန်လာဥ၊ ဩော် ... ဖုန်းမှားနေတယ်ထင်တယ်ရှင်၊ ဒါကုန်စိမ်းဈေးက မဟုတ်ပါဘူး”

“တော်စမ်းဟာ ... သမု၊ ရူးသလို ပေါသလို လုပ်မနေနဲ့၊ ငယ်ကျင့်ကို မပျောက်ဘူး ... ဟွန်း”

“အသံက ပြတ်တောက် ပြတ်တောက်နဲ့ ခုပြောနေတာ ဘယ်သူလဲဟင်”

“ငါ ... ငါ ငနွယ် ...ငနွယ်၊ နွယ်ဝတီဟဲ့၊ ငါရှိနေသမျှ ကာလပတ်လုံး နင်အဆင့်နှစ်က တတက်လို့မရအောင် နင့်အပေါ်က ပိတ်ပြီး အမြဲအဆင့်တစ်ရဲ့တဲ့ နင့်ငယ်သူငယ်ချင်း နွယ်ဝတီ ... သိပြီနော်”

“ဟယ် ..ငနွယ် ...မိန်းမ၊ ကောင်မစုတ်၊ ကောင်စုတ်မ၊ စုတ်ကောင်မ၊ နင် ဘယ်ပျောက်နေ တာလဲ”

“ဘာ ... ငါက ဘယ်ပျောက်ရမှာလဲ၊ ပျောက်နေတာ ပုန်းနေတာ နင်မဟုတ်လား”

“ငါက ဘာလို့ ပုန်းနေရမှာလည်း၊ အို ... ဘုရားသခင်”

“သိဘူးလေ၊ ကျော့ကျော့ပြောတာပဲ၊ နင့်ကို ဘယ်တော့မှ ဆက်သွယ်လို့မရဘူးတဲ့၊ နင်က အမြဲပုန်းနေတာတဲ့၊ တစ်နှစ်ထက်တစ်နှစ် ပိုပိုပြီး အပျိုကြီးဖြစ်ဖြစ်လာလေ လုံအောင်ပုန်းလေတဲ့”

ကြည့်စမ်း ...။

မော်ကြားပြီး စော်ကားလိုက်တာ။ တမင်တကာ သူ့မျက်နှာ မမြင်ချင်လို့ သူနဲ့အဆက်အသွယ် မလုပ်ချင်လို့ အတွေ့မခံတဲ့ ဥစ္စာကို အပျိုကြီးဖြစ်လို့ ပုန်းသတဲ့။ အဲဒီ မိန်းမကိုတော့ ဓားနဲ့ကို တောက်တောက် တောက်တောက် စဉ်းပစ်ချင်တာ။ အထူးသဖြင့် ရှေ့ကိုထော်ထွက်နေပြီး ချိုးဖဲ့နှိပ်ကွပ်ပြောတတ်လွန်းတဲ့ သူ့နှုတ်ခမ်းထူကို။

သူမှ တကယ့် ကောင်စုတ်မ။ အစုတ်အပဲ့ အပုပ်အယုတ်တွေ တန်းစီလိုက်ရင် အများရှေ့က ကျူးပြီး အထူးကို ပုတ်ယုတ်စုတ်တဲ့ မိန်းမ။ ငယ်ကတည်းက နှစ်ပေါင်းများစွာတွဲခဲ့ရလို့ သူငယ်ချင်းစာရင်းထဲပါကာ ဘယ်လိုမှ ဖြုတ်ချခွာထုတ် စာရင်းဖျောက်လို့ မရပေမယ့် ကောင်းကျိုးတစ်စက်ကလေးမှ မပေးတဲ့ ဘုရားစူး သူငယ်ချင်းမ။

ခုတွေး ခုမုန်းတဲ့ သူငယ်ချင်း။ မတွေ့မဆုံလိုတဲ့ သူငယ်ချင်း။ တွေ့ရင် အန်ထွက်ချင်တာကို နင်းကန်မျိုချ ပြီးဖို့ပြရဦးမယ့် သူငယ်ချင်း။ ကေးဝဋ်ပုဏ္ဏားလို နဖူးက အမာရွတ်စမ်းမိတိုင်း အခဲမကြေရတဲ့ သူငယ်ချင်း။ ဤအနှီ သူငယ်ချင်းကို ခုတလောတော့ ရှောင်လို့ ပုန်းလို့ လွတ်ချင်မှ လွတ်လိမ့်မည်ဆိုကာ သမုကြိုတင်ရိပ်မိပြီးသား။

ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ “ကေသရီ” ပြန်လာတယ်လို့

သတင်းကြားလိုက်ရလို့ပါပဲ။ သမုသစ်၊ နွယ်ဝတီ၊ ကျော့ယမင်း၊ ကေသရီ ဆိုတဲ့ သူငယ်ချင်းလေးယောက်ထဲမှာ စိတ်သဘောထား ပြည့်ဝအေးချမ်းဆုံး၊ သဘောထား အဖြောင့်မှန်ဆုံး၊ သူငယ်ချင်းတွေအပေါ်လည်း အစစ်အမှန် သံယောဇဉ် အကြီးဆုံး ဖြူစင်သူလေး ကေသရီ ရေခြားမြေခြားက အလည်ခဏပြန်လာတယ်ဆိုတာ ကြားသိကတည်းက ဒီသူငယ်ချင်း လေးယောက် နဖူးတွေ၊ ခူးတွေ ပြန်လည်ဆုံတွေ့ကြဖို့ကိုလည်း ကေသရီ မဖြစ်မနေ စီစဉ်ကြိုးပမ်းတော့မည်ကို သိထားပါသည်။

“ဪ ... အဲဒီ မိကျော့ကတော့ ရူးနေတာပဲဟာ၊ အရူးစကားကို ရူးတဲ့သူပဲ အတည်ယူမှာ ပေါ့ဟာ ”

“မိကျော့က ဘာလို့ရူးနေတာလဲ”

“ဟင် ... တစ်သက်လုံးပေါင်းလာပြီး နင်ကမသိတော့ဘူးလား”

“ဪ ... အလှဘုရင်မရူး ရူးနေတာလား ... ဟီ ဟီ ဟီ”

“နင်သိရင် ပြီးတာပဲ၊ တစ်ချိန်လုံး ငါ့ကိုမနာလိုနေတာ နင်တို့အသိပဲဟာ”

“အဟီ ... သူကပြောတော့လည်း နင်ကမနာလိုနေတာတဲ့”

“ငါက သူ့ကို ဘာကိစ္စ မနာလိုနေရမှာလဲ၊ သူ့မှာ ငါ မနာလိုစရာ ဘာအရည်ချင်း ရှိလို့လဲ”

“ကိုကိုကျော် အချစ်ကို မရခဲ့လို့ နင်က မနာလိုနေတာလို့ သူ့အမြဲပြောနေတာပဲလေ၊ မနေ့တစ်နေ့ကတောင် ပြောနေတုန်းပဲ ... ဟားဟား”

“အမယ်လေးနော် ... သူ့ကိုကိုကျော် အချစ်ကိုများ ငါရချင်ခဲ့ရင်တောင် သူတောင် အခုလို မရတော့ဘူးဆိုတာ နင်နားမလည်ဘူးလား”

“အေးဟဲ့ ...၊ ငါရော မိကေရော တောက်လျှောက်ထင်နေခဲ့တာက နင်နဲ့ ကိုကိုကျော် တစ်နေ့နေ့မှာ ချစ်သူတွေဖြစ်သွားမလားလို့လေ၊ ဘယ်ကနေ

ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး မျက်လှည့်ပြလိုက်သလို သူနဲ့ ကိုကိုကျော် ချစ်သွား
လက်ထပ်သွားတယ်ဆိုတာ ဉာဏ်တောင် မမီတော့ဘူး”

“အဲဒါပဲပေါ့ဟဲ့၊ အဲဒါ လိုရင်းပဲ၊ နင်သဘောပေါက်ရင် ပြီးတာပဲ”

“အေးနော် ... ငါတို့ကျောင်းလည်းပြီးရော တကွဲတပြားစီ
ဖြစ်ကုန်လိုက်တာ၊ မိကျော့က ကိုကိုကျော်နဲ့ လက်ထပ်၊ ကိုကိုကျော် တာဝန်ကျတဲ့
မြစ်ကြီးနားကိုပါသွား၊ မိကေက သူ့အစ်မရှိတဲ့ ယူအက်စ်အေ ကိုရောက်သွား၊ ဟိုမှာ
ကိုရစ်ချက်နဲ့ လက်ထပ်၊ နင်က ဂျာနယ်လစ်ဇင်တက်ချင်တယ် ဆိုပြီး နင့်အစ်ကိုဆီ
ကိုရီးယားကို ထွက်သွား၊ ငါလက်ထပ်တော့ နင်တို့သုံးယောက်လုံး အနားမှာ
မရှိကြဘူး”

“အင်း”

“မိကေတို့ လင်မယားက ဟိုမှာပဲ အခြေချ နေကြတာမို့လို့ ထားပါတော့၊
နင်က နှစ်၊ နှစ် နေတော့ ပြန်ရောက်လာသားနဲ့ ငါတို့နဲ့ ဘာလို့ ဒီလောက်
အဆက်ပြတ်ရတာ လဲ”

“ငါ ပြန်ရောက်ပြီး နောက်တစ်နှစ်ကျတော့ နင်နဲ့ တွေ့ပါသေးတယ်ဟာ”

“တစ်ခါတည်းလေ၊ အဲဒီ တစ်ခါပဲ တွေ့တာကို၊ ကျော့လည်း
သူ့ကိုကိုကျော် အမ်အက်စ်စီ ပြန်ဖြေလို့ ရန်ကုန်ပြန်ရောက်လာသားပဲ၊
နင်နဲ့မတွေ့ဘူးဆို”

“ဒါကတော့ အကြောင်းတိုက်ဆိုင်ရင် တွေ့မှာပေါ့ဟဲ့ ၊ အကြောင်းမှ
မတိုက်ဆိုင်တာ”

“မိကျော့ပြောတော့ သူတို့လင်မယားကို နင်ကတမင်တကာ
ရှောင်ပုန်းနေတာဆို”

“ဟဲ့ ... ငနွယ်”

“ဘာလည်း”

“နင်က ဘာလဲ၊ မိကျော့စကားတွေ နားထောင်၊ မိကျော့ဘက်ပါပြီး ငါ့ကို ကြားထဲကနေ သတင်းပြန်ပေးသလိုလိုနဲ့ နင်ပါ တတပ်တအား စွပ်စွဲနှိပ်ကွပ်နေတာလား ... ဟုတ်လား”

“ဟယ် ... မဟုတ်ပါဘူးဟယ်”

“မဟုတ်ရင် မိကျော့စကားတွေနဲ့ ငါ့ကို ဟိုလိုဆို ဒီလိုဆို ဆိုပြီး ဘာဖြစ်လို့ ထိုးနှက်နေတာလဲ၊ နင်က ဘာလဲ၊ ငါ့အတွက် နာတာလား၊ ငါ့ကို နာစေချင်တာလား၊ ရှင်းရှင်းပြော”

“ဟဲ့ ... ဒီလိုပဲ၊ သူပြောတာ ပြန်ပြောပြတာပေါ့ဟဲ့၊ နင် အဲဒါကြောင့် မိကျော့နဲ့ မတည့်တာ၊ ပြောလိုက်ရင် ဘုပဲ”

“သူနဲ့ မတည့်တော့ ဘာဖြစ်လဲ၊ ဘာဂရုစိုက်ရမှာလဲ၊ အဲဒါကြောင့် နင်တို့နဲ့ မဆုံချင်လို့ ကျောင်းဂဲသားရင်းတွေ မလာတာ သိပြီလား၊ တွေ့ရင် လူကို အနှောင့်မလွတ် အသွားမလွတ်တွေပဲ ရွေးပြောတာ၊ နင်တို့နဲ့ မတွေ့တာပဲ နားအေးတယ်”

“အောင်မာ ... ငါက ဘယ်သူ့ဘက်ကမှ မဟုတ်ဘူးဟဲ့ သိရဲ့လား၊ နင်ခုလိုပြောလို့ မိကျော့က သူတို့ကို နင်ရှောင်တယ်လို့ ပြောနေတာပေါ့၊ ဘာဖြစ်လဲတွေ့တော့၊ သူငယ်ချင်းချင်း တွေ့ရမှာပေါ့၊ အဲလို မလာဘဲ ရှောင်နေစရာလား။ နင်တော်တော်ပြောရက်တယ်”

“ငါ့ဟာနဲ့ငါ အားတာမဟုတ်ဘူး သိရဲ့လား၊ ငါ့မှာ ဒီဘက် အလုပ်ကလည်း တစ်ဖက်၊ ပြီးတော့ ငါ Online ကနေ ဈေးရောင်းတဲ့ အလုပ်လည်း လုပ်ရသေးတယ်၊ ငါ့အစ်ကိုနဲ့ ယောက်မဆီက ကိုရီးယားက ဖက်ရှင် ပစ္စည်းတွေကိုမှာပြီး Online ကရောင်းပေးတာလည်း အလုပ်ရှုပ်သေးတယ်၊ နင်တို့ချိန်းတဲ့ အချိန်တွေ ငါမအားတာတော့ မတတ်နိုင်ဘူး”

“အဲဒါဆို နင်အားတဲ့ အချိန်ပြန်ချိန်းပါလား၊ အပိုတွေ လာပြောမနေနဲ့၊ ငါတောင် ကလေးတစ်ဖက်နဲ့ ချိန်းရင်လာ ဆုံနိုင်သေးတယ်၊ နင်က အပျိုကြီးပဲ ဘာမအားစရာရှိလဲ၊ ပြီးတော့ အပျိုကြီးလုပ်နေပြီး ဘာတွေ ဒီလောက်စီးပွားရှာနေတာလဲ၊ ဘယ်သူသုံးဖို့လဲ”

“ငနွယ်နော် ...အပျိုကြီး စီးပွားမရှာဘူးလို့ နင့်ကို ဘယ်ဘုရားက ဟောထားလဲ၊ ငါ့ဟာငါ စီးပွားပဲရှာရှာ၊ အိပ်ပဲနေနေ၊ အပျိုကြီးတာ မကြီးတာနဲ့ ဘာမှ မဆိုင်ဘူး”

“ဟီး ဟီး ဟီး ... ဟဲ့ ... နေပါဦး ဒါနဲ့ သိချင်လွန်းလို့ပါ၊ နင် ဒီလောက်လှပြီး ဘာလို့ ယောက်ျားမရတာ လဲဟင် ...အဟီးဟီး”

သမုက နှုတ်ခမ်းလေးကို ဖိကိုက်လိုက်မိပါသည်။ ဒီစကားမျိုးတွေက လူ့အရှိုက်ကို ထိလှသည်။ အစုတ်ပလုတ်မတွေ။ သူငယ်ချင်းအရင်းတွေသာဆိုတယ်၊ လူကို ကလိဖို့ ရိဖို့ တစ်ယောက် ချက်ကောင်း တစ်ယောက်စောင့်ပြီး အားနည်းချက် နှိပ်ကွပ်ဖို့ ချောင်းနေကြမှတော့ ဘာဖြစ်လို့ ပေါင်းနေရဦးမှာလဲ။ အဲဒါကြောင့် အမြင်ကတ်တာ၊ မတွေ့ချင်တာ၊ ပစ်ထားတာပေါ့။

“ငါ့ကို ယောက်ျားမရဘူးလို့ ထင်နေတာ ငကျော့ တစ်ယောက်တည်းမှတ်တာ၊ နင်းလည်းပါတာကိုး ငနွယ်ရဲ့ ...၊ ဟုတ်လား ၊ မိန်းမတစ်ယောက် တစ်ကိုယ်တည်းနေရင် ယူမယ့်ယောက်ျား မရှိလို့ လို့ ထင်မှတ်နေတာတော့ တော်တော် အတွေးတိမ် ဦးနှောက်မဲ့တဲ့ လူညံ့တွေ စိတ်ကူးပဲ”

“အောင်မာ ... ဒါဖြင့် ဘာဖြစ်လို့ မရတာ လဲ”

“မရဘူးလို့ အဲလိုထင်နေသရွေ့ နင်မိကျော့ တပည့်ပဲ”

“ဘာ ... ငါက ဘာကိစ္စ မိကျော့ တပည့် ဖြစ်ရမှာလဲ၊ အတန်းထဲ အမြဲ အဆင့်တစ်ရတဲ့သူနဲ့ အမြဲ အဆင့်သုံးဆယ်နောက်မှာ ရှိတဲ့သူနဲ့ ဘယ်သူက တပည့်ဖြစ်ရမှာလဲ”

“ဟင်း ဟင်း ဟင်း ... မိကျော့ က အလှဘုရင်မ ရူးရူးနေသလို နင်ကလည်း အဆင့်တစ်ကြောင် ကြောင်နေတာပဲကိုး၊ ငနွယ် ... အတန်းထဲ အမြဲတစ်ရခဲပေမယ့် ဆယ်တန်းအောင်တော့လည်း ဆရာဝန်လိုင်းတို့ ဘာတို့ လိုင်းကောင်းမမီ ဘာမမီနဲ့ ငါတို့လိုပဲ တူတူပဲ မေဂျာပဲ ယူခဲ့ရတာ ပဲ မဟုတ်လား၊ သူငယ်ချင်းရယ် ... အဟစ် ဟစ်”

သမုက အမြင်ကတ်ကတ်နှင့် နွယ်ဝတီ နာမည့်စကား ရွေးချယ် နှိပ်ကွတ်လိုက်ပါသည်။ ဟုတ်တယ်လေ။ သူကလည်း နာဦးပေါ့။ လူကို ယောက်ျားမရတဲ့ အပျိုကြီးလေး ဘာလေးနှင့် ဘဝမှာ အနာဆုံးစကားကို လာပြောနေတဲ့ သူ့ကို ဒီလောက်တော့ ပြန်ပက်မှပေါ့။

“ဘာ”

ထင်တဲ့ အတိုင်း နွယ်ဝတီ နာလုံးပေါက်သွားပါသည်။

“ဟဲ့ ... ငါ့ဟာငါ မေဂျာယူပေမယ့် နင်တို့ထက် အမှတ်ပေါင်း အများကြီး သာခဲ့တယ်ဟဲ့ ... သိရဲ့လား”

“ဆယ်တန်း ရမှတ်ပေါင်း ဘယ်လောက်ဆိုတဲ့ အကြောင်းအရာက ခုဆိုရင် Thirteen years ago ဖြစ်သွားပြီ ငနွယ်ရေ ... နော်၊ တမ်းတမနေနဲ့တော့၊ နင်သိဖို့က လူဆိုတာအဲလိုပဲ ကိုယ့် အကြောင်းနဲ့ကိုယ် ကိုယ့်ကံတရားနဲ့ကိုယ်ချည်းပဲ၊ ကဲ့ရဲ့တတ်ရင် ကဲ့ရဲ့ခံတတ်ဖို့လည်း သင်ကြားထား ရတယ် သူငယ်ချင်းရဲ့ ...

အဟီး ... နင်က စာတော်ပါတယ်ဟဲ့၊ ခြေချော်လက်ချော်နဲ့ နင်လိုချင်တဲ့ ဆေးလိုင်းမမီခွဲ မရခဲ့တာလေ၊ တခြားမိတဲ့လိုင်း တချို့ကျတော့လည်း နင်မယူချင်လို့ မယူတာလေ၊ ဒီလိုပဲပေါ့ဟယ် ... လောကကြီးမှာ မရတာ လည်း ရှိသလို မယူတာလည်း ရှိတယ်၊ သဘောပေါက်ပြီလား”

“ဟွန်း ... ကောင်နာမ၊ ကဲ ... ဒါဆိုပြော၊ နင်ဘာဖြစ်လို့ ယောက်ျား မယူတာလဲ”

“မယူချင်လို့ပေါ့ဟယ် ... ရှင်းနေတာကို”

“ကိုကိုကျော်ကို မရခဲ့လို့လား”

“ပြောရင်း ဆိုရင်းက၊ နင် သေမယ်နော် ... ငနွယ်၊ ဆရာဝန်လောက်ကို ငါက မလိုချင်လို့ပေါ့”

“အောင်းမာ့ ... ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ”

“အေး ... အဲဒါပဲ”

“အခုကော အဲဒီ ထက် သာတာရပြီလား”

“ရသော်ငြားလည်းပဲ ငါက ယောက်ျားမယူချင်သေးတာလေ ...ငှင့်”

“ဘုရားရေ ... ဆရာဝန်ထက်သာတာ ရထားတာတောင် နင်က မယူချင်သေးဘူး ဆိုတဲ့ သဘောလား”

“ဒါပေါ့၊ နင်တို့ မိကေတို့ကို ကြည့်လေ သားတွဲလောင်း၊ သမီးတွဲလောင်းနဲ့ ဘယ်လောက် ကသီလင်တ ဖြစ်နေကြလဲ၊ မိကေကို ထည့်မပြောပါနဲ့ဦး၊ နင့်ကိုယ်နင်ပဲ ကြည့်ပါဦး၊ တစ်ပတ်တစ်ခါ Beauty Spa နှင့်သွားနိုင်လား၊ ဆံပင်လေး ပေါင်းလိုက်၊ ခြေသည်းလက်သည်းလေး အလှပြင်လိုက် Facial Treatment လေးယူလိုက်၊ နင်လုပ်အားလို့လား၊ ရုပ်ရှင်လေး ကြည့်လိုက်၊ Music Show လေးကြည့်လိုက် နှင့်သွားနိုင်လား၊ ဟိုးတလောက ကလေးနေမကောင်းလို့ ဆံပင် ဖရိုဖရဲကြီး ကျားပါးစပ်နဲ့ ညှပ်ပြီး အင်္ကျီအဟောင်းကြီးနဲ့ နင်ဆေးခန်းပြေးရတယ် မဟုတ်လား”

“ဘာ ... နင်တွေ့တယ်ပေါ့ ငါ့ကို၊ ကြည့်စမ်း လှမ်းခေါ်ပြီး သတင်းလေးတောင် လာမမေးဘူးပေါ့”

“နင်က နင့်အပူနဲ့ နင်လေ၊ ငါလှမ်းခေါ်ရင်လည်း နင် အာရုံသိပ်ရမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ပြီးတော့ အဲဒီ နေ့က ငါက မင်းသမီး “...” ဆေးရုံခဏတတ်တာ

လာကြည့်တာလေ၊ လှလှပပ ကြော့ကြော့ မော့မော့ ဖြစ်နေတာ၊ နင်ကနင့်သောကနဲ့ လူပုံက ရွဲနေတာနဲ့ ငါက အားနာပြီးလာ ခေါ်မနေ တော့တာပါဟ”

ကဲ ... ပြီးရော။

တမင်တကာကို နှိပ်ကွပ် ပြောပစ်လိုက်တာပေါ့။ သူငယ်ချင်း အုပ်စုထဲမှာ သမုကို အနှိပ်ကွပ်ဆုံး မနာလိုဆုံး အကျောဆုံးဟာ ကျော့ယမင်းပါ။ နွယ်ဝတီက မိကျော့လောက် မဆိုးပေမယ့် မိကျော့လေသံကို ဖမ်းကာ နင်းကာ လိုက်ခွပ်တတ်သည်။ ကေသရီ တစ်ယောက်ပဲ စိတ်ထားဖြူစင်တာ။

မိကျော့ကတော့ သမုမှ သမု၊ ပစ်မှတ်ကို ထားကာယှဉ်ပြိုင် မနာလို ကြည့်မရတာ ဖြစ်ပြီး နွယ်ကတော့ တစ်ယောက်က နောက်တစ်ယောက်ကို ဖဲ့ရွဲနေရင် သူပါတတ်တအား ဝိုင်းဖဲ့ တတ်တာမျိုး။ ဒီလူမဖဲ့ရ ဟိုလူမဖဲ့မည်ထဲကပင်။ နေရင်း ထိုင်ရင်း သူများကို ဖဲ့ဖို့ အာရုံက မိကျော့ တစ်ယောက်မှာသာ သမုအပေါ် ထားဝစဉ် ဦးတည်ထားတာမို့ ငနွယ်ကလည်း သမုကို ဝိုင်းဝိုင်းဖဲ့ တတ်တာ အကျင့်ပါနေသည်။

ပြီးတော့ ငနွယ် အကျင့်က အထက်ဖား အောက်ဖိ မျက်နှာကြီးရာ ဟင်းဖတ်ပါတတ်တာမျိုးပင်။ ဘယ်သူ ပြေလည်နေသလဲ သူ့မျက်နှာချိုသွေးကာ ဖားမည်။ ဘယ်သူ မျက်နှာမွဲနေ မပြေလည်နေမလဲ ခပ်နှိမ်နှိမ် ဆက်ဆံမည်။ ဒါကြောင့် ကေသရီ ရှေ့ကလွဲလျှင် ဒီမိန်းမနှစ်ကောင်ရှေ့၌ အမြဲအဆင်ပြေ ဝင့်ကြွားထည်ဝါနေမှ တော်ကာကျတာမျိုးပင်။

“နင်ဟာလေ ... မတွေ့တာကြာတဲ့ ကြားထဲမှာ

တော်တော်လေသံမြင့်နေပါလား သမု ... ဟင်၊ ဟိုအရင်က နင့်ကို ဘယ်လိုပြောပြော နင် ခုလို တစ်ခွန်းမခံ မဟုတ်ခဲ့ပါဘူးနော်”

ဟိုးအရင်က ကျောင်းသူဘဝ ငယ်နုစဉ်ကိုး။ ခုတော့ ကိုယ်လည်း လူ့လောကအလယ်မှာ အထိုက်အလျောက် တွင်ကျယ်ကာ

လူတွေအကြောင်းလည်းအရင်ထက် ပိုသိ၊ အတွေ့အကြုံတွေလည်း အရင်ထက်ပိုစုံ၊
ကိုယ်ခံအား စိတ်ခံအားလည်း အရင်ထက် ပိုတောင့်တင်းပြီလေ။ ဘာပြောပြော
ဝမ်းတွေနည်းပြီး ရန်မလိုတာနဲ့ပဲ ခေါင်းငုံ့ခံနေတော့မယ့် မျက်စိသူငယ်
နနယ်နယ်လေးတွေ ဘယ်ဟုတ်တော့မလဲ။

ပြီးတော့ သူတို့အားလုံး ယောက်ျားရနေကြတာနဲ့ပဲ သမု အပျိုကြီး
ဖြစ်နေတာကို ဂေါ်မစွဲသလိုလို လူကြိုက်နည်းသိလိုလို ချို့ယွင်းချက်လိုလို
နှိမ်ပြောတာကို အထူးအမြင်ကတ်လို့ကို တမင်တကာ အနိုင်ပိုင်းပြီး
ပြန်ပြောနေတာပါ။

“အခြေအနေတွေကလည်း တူမှ မတူတော့တာဟယ်”

သမုက အသည်းယားစရာ တဟင်းဟင်းကလေး ရယ်သွမ်းသွေးရင်း
ပြန်ပြောပါသည်။

“နင့်အခြေအနေက အခု ဘာမို့လို့လဲ၊ ဂျာနယ်တိုက်မှာ ဂျာနယ်လစ်စ်၊
Online က ဈေးရောင်းတဲ့ သူပဲ မဟုတ်လား”

မိကျော့က ဆရာဝန်ကတော်။ ငနွယ်ယောက်ျားက ကျူရှင်တွေထောင်
ဆယ်တန်းဘော်ဒါတွေဖွင့်ကာ ကြီးပွားနေတဲ့သူ။ ကေသရီ ယောက်ျားက
အမေရိကားမှာ လခအင်မတန်ကောင်းတဲ့ အင်ဂျင်နီယာ ဒီဇိုင်းပညာရှင်ဖြစ်ရာ
သမုအနေအထားက သူတို့ နှိမ်မယ်ဆို နှိမ်ချင်စရာပေ။

“ဟဲ့ ... ငါက ဂျာနယ်လစ်စ် သက်သက်မဟုတ်ဘူး၊ “.....” တိုက်ရဲ့
အယ်ဒီတာဟဲ့၊ Online ကနေ ရောင်းတယ်ဆိုတာက အချဉ်ထုပ် ဆီးသီးထုပ်
မဟုတ်ဘူး၊ ကိုရီးယား အလှကုန်တွေ၊ အဝတ်အထည်တွေ Fashion Accessary တွေ
ရောင်းတာဟဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ဒါတွေကို မင်တို့ အထင်မကြီး လည်း ထားလိုက်ပါ၊ နင်တို့
အထင်ကြီးလောက်တဲ့ ဟာမျိုးလည်း ရှိသေးတာပေါ့ ငနွယ်ရယ် ... ဟီး ဟီး”

“သမု”

“ဘာလဲ”

“နင် သူဌေးရည်းစားရနေတာလား”

သမုက ဒီဘက်မှာ ကုပ်ကိုပုကာ မျက်ခုံးလေးမြင့်ပြီး တခွီခွီ ကျိတ်ရယ်လိုက်မိသော်လည်း ဖုန်းလိုင်းထဲကိုတော့ “တဟင်းဟင်း” နှင့် အထက်စီးစီး ရယ်သံလွင်လွင် ကလေးသာ ပို့လွှတ်လိုက်ပါသည်။

“ဟင် ... နင် ဘာရယ်နေတာလဲ၊ ပြောလေ ... အဟုတ်လား”

“ငနွယ်ရယ် ... နင်တို့ နောက်တော့ သိလာရမှာပဲဟာ”

“သမုနော်”

“ဘာလဲ”

“နင်ဘာလို့နေတာလဲ၊ ငါ့ကို သေချာပြောပြစမ်း”

“ဪ ... ငနွယ်ရယ်၊ ခုချက်ချင်းမဟုတ်တောင်မှ တစ်နေ့နေ့တော့ နင်တို့ဖိတ်စာကြမှာပဲ ဟာကိုဟယ်၊ နင်တို့ကို မဖိတ်ဘဲ မချန်ထားရဲပါဘူး ကြောက်ပါတယ်၊ သိကိုသိရမှာကိုများ”

“ဟဲ့ ... သမု၊ မလိုချင်ဘူး ... ခုပြောပြ”

“ဟင်း ဟင်း ဟင်း ... မပြီးခင် နင်းတို့နှစ်ကောင်မမြင်စေနဲ့ စကားပုံတောင် ရှိသားပဲဟယ် ... ဟီးဟီး”

“သမုနော် ... နင်နော်၊ နင်က သူငယ်ချင်းချင်း ငါတို့အပေါ် ခိုင်လှိုတယ်ပေါ့၊ ငါတို့နှစ်ကောင် ဆိုတော့ နင်က ကေသရီကိုတော့ ပြောပြမယ်ပေါ့လေ”

“မိကေက စိတ်ထားကောင်းတယ်၊ နင်တို့လို ငါ့ကိုနှိပ်ကွပ်နေ ဆော်နေ တီးနေလို့လား”

“ဒီမှာသမု၊ ငါတို့က ငယ်သူငယ်ချင်း အရင်းတွေမို့၊ ငါက စိတ်ထဲမှာ ရင်းနှီးသမှုနဲ့ နင့်ကို ဘာမဆို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောနေတာဟဲ့ ... သိရဲ့လား၊ နင့်အပေါ်စိတ်ပုတ် စိတ်ယုတ် မမွေးဘူးသိရဲ့ လား၊ နင်သူဌေးနဲ့ကြိုက်လို့လည်း ကဖျက်ယဖျက် လုပ်မယ့်သူမျိုး ထင်နေလား၊ နင်ငါ့ကိုအဲလိုပြောတာ တကယ်ဝမ်းနည်းတယ် သိလား၊ ငါတို့က ကိုယ့်သူငယ်ချင်း ကောင်းစားရင် ဂုဏ်ယူမှာ ပျော်မှာပဲ ... သိရဲ့လား”

သိပါ့ ... သိပါ့။ သမုသာ သူဌေးတစ်ယောက်နဲ့ ကြိုက်လို့ကတော့ မိနွယ်တစ်ယောက် သမုကို ဘယ်ချိုးနှိမ်ပါတော့မလဲ။ တဖူးဖူး မှုတ်ထားမှာပေါ့။ ငယ်ကျိုးငယ်နာ ဘယ်ပြောပါ့မလဲ ရွန်းရွန်းဝေ တော့မှာပေါ့။ ဆက်လက်ပြီး ဆထက်ထမ်းပိုးတိုးကာ မနာလိုနေမှာကတော့ မိကျော့သာလျှင် ဖြစ်သည်။

“အေးပါဟာ ... ငနွယ်ရာ၊ နင်တို့မကြာခင် သိရမှာပါ”

“မလိုချင်ဘူး မြန်မြန်မိတ်ဆက်ပေး၊ အခုကေသရီချိန်းတဲ့ပွဲကို ခေါ်ခဲ့”

“ဘုရားရေ ... အဆောတလျှင် နိုင်လိုက်တာ မိနွယ်ရယ်၊ ဖြည်းဖြည်းပေါ့ဟယ်”

“နင်ငါ့ကို အသည်းယားအောင်လုပ်မနေနဲ့၊ ခေါ်ခဲ့ အဲဒီ ပွဲကို ... ဒါပဲ၊ နင်ဒီတစ်ခါ ချိန်းတာကို မလာလို့ကတော့နော် နင့်ရည်းစားသူဌေးကိုပါ ပြဿနာရှာမှာ ..ဒါပဲ”

အမယ်လေးလေ့ ...၊ ရယ်လိုက်ရတာ ငနွယ်ရယ် ဖတ်ဖတ်ကိုမောပါရဲ့။ အဟစ် ဟစ်

*

(၄)

Gems and Jewellery ကုမ္ပဏီတစ်ခု၏

နှစ်ပတ်လည်အခမ်းအနားပွဲမှာအုဋ်လှ ရောက်နေပါသည်။ Traders

ဟိုတယ်မှာလုပ်သည့် ကြီးကျယ်ခမ်းနားသောပွဲဖြစ်ပြီး

ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်မယုနှင့်ကခင်မင်နေသော စီးပွားရေးမိတ်ဆွေဖြစ်၍

မကြွရောက်လို့မကောင်း၍ ကြွရောက်လာရသော်လည်း အုဋ်လှကခန်းမထဲမှာ

စိတ်ကျဉ်းကျပ်နေပါသည်။ ပွဲမှာ

ဖျော်ဖြေရေးတွေရောရှိုးတွေပါပါနေကာစည်ကားနေသည်။

"မိုးဂျော်"

"ဗျာ"

"မင်းတွေ့လိုက်လား"

"ဟုတ် ... တွေ့လား"

မိုးဂျော်တို့များချက်ဆိုနားခွက်ကမီးတောက်တဲ့ဘဝမှာ "အမတ်ကြီး ... သူချည်းသာလော"ဟုအဆက်အစပ်မရှိ ကောက်မေးတာကို "ဆားနှင့်ပါဘုရား" ဟုဖြေနိုင်တဲ့အမတ်ကြီး ပေါ်ဦးလိုပင်ဒက်ခနဲတန်းဖြေသည်။

"ရှိုးလျှောက်ဖို့လာတာဖြစ်မှာပေါ့ကိုအုဋ်"

"အဲလိုဆိုရင် ကောင်းတာပေါ့ အောက်မှာထိုင်နေလို့"

အုဋ်လှကအလုပ်နှင့်စပ်ဆိုင်ပတ်သက်မှုရှိသောလမ်းတွေမှာများသောအာတခြားခိုင်းစရာအလုပ်ရှိပြီးမိုးဂျော်မအားလပ်မှမိုးဂျော်ကိုချန်ရစ်တတ်တာမို့အုဋ်လှနှု

A to Z အကုန်နီးနီးကိုမိုးဂျော်ကသိနေမြဲပါ။

ဖိတ်စာကတစ်စောင်နှစ်ဦး။ များသောအားဖြင့်က

ဇနီးမောင်နှံလာကြတာများကာ အုဋ်လှ ကတော့ မိုးဂျော်နှင့်အတူ လာတာမို့ Seating Plan ကြိုဆွဲထားသော ဤပွဲမှာ အုဋ်လှနံဘေးခုံ၌ မိုးဂျော် အတူထိုင်ရပါသည်။

အုဋ်လှ ရှုတည်တည် ထိုင်နေရာက လက်ထဲက တက်ဘ်လက်ကိုဖွင့်ပြီး တစ်စုံတစ်ရာ စိတ်ဝင်စားနေသယောင် ဟန်ပြုအာရုံစူးစိုက်ကာ ကလိနေသော်လည်း စိတ်ထဲမတော့ ကျဉ်းကျပ်နေသည်။ ဒီပွဲဟာ စာနယ်ဇင်းသမားတွေ အများကြီး လာရောက်သတင်းယူကြတဲ့ပွဲ။ ခုနကလည်း ဟိုကောင်မလေးက သူ့ကို အဓိပ္ပာယ်ပါသော မျက်လုံးကြီးတွေနှင့် ရွဲရွဲကြီးစိုက်ကြည့် နေခဲ့ တာကို အကင်းပါးသော သတင်းကြားထားသော သူတစ်ချို့က အကဲတခတ်ခတ်။

“တီ တီ ... တီ တီ”

တိုးဖျော့သော တီးလုံးသံပါးပါးနှင့် Ring Tone ကမြည်လာ၍ အုဋ်လှက နံဘေးကဖုန်းကို ကြည့်လိုက်ပါသည်။ တခဏ စဉ်းစားနေပြီးမှ ဖုန်းကို ခပ်လေးလေးကောက်ကိုင်ကာ ဖွင့်နားထောင်လိုက်ပါသည်။ မကိုင်ဘဲလည်း မနေရဲပါ။ ဒီခန်းမထဲမှာပဲ တစ်နေရာမှာ ရှိတယ် မဟုတ်လား။

“ဟယ်လို”

“ကိုအုဋ် ... မြလေးပါ”

“ဪ ... အင်း”

နာမည်ရင်းကတော့ တရှည်တလျား “မြရည်စိမ်း ဖန့်ဖန့်” ဖြစ်ပေမယ့် သူ့ကိုယ်သူတော့ မြလေးလို့ သုံးနှုန်းလေ့ ရှိပါသည်။

“မြင်ရက်သားနဲ့ မခေါ်ဘူးနော်၊ အရမ်းစိမ်းကားနေတယ်ပေါ့”

“ဪ ... မဟုတ်ပါဘူး၊ ဝေးနေလို့ နှုတ်မဆက်တော့တာ”

“ဝေးနေရင် နီးအောင် အဲဒီ စားပွဲမှာ လာထိုင်လိုက်မယ်လေ”

“ဘယ်ဖြစ်မလဲ ... စားပွဲဝိုင်းတွေက Seating Plan နဲ့ နေရာချထားတာ”

“အဲဒါ သိပါတယ်၊ ကိုအုဋ်ဘေးမှာ လူမှမရှိတာ”

“ခုမရှိပေမယ့်၊ တော်ကြာ လာမှာလေ”

အုဋ်လှက စိတ်ရှုတ်ထွေးစွာ ပြောလိုက်ပါသည်။ စကားလွဲရန် စိတ်ကူး၍

...

“မင်း ရှိလျှောက်ဖို့ လာတာမဟုတ်ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း ... မြလေးခြေထောက်နည်းနည်းနာနေလို့ ဒီနေ့ လျှောက်တဲ့ပွဲမှာ မပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူတို့နောက်နှစ် ထုတ်မယ့် ကတ်တလောက်စာအုပ်မှာ မြလေးလည်း Photo Model အဖြစ် ရိုက်ထားတာပါလို့ သူတို့ဖိတ်တာ”

“ဪ ... အင်း ... ဒါပဲလေ ... နော်”

အုဋ်လှက ဖုန်းကို ခပ်မြန်မြန် လိုင်းဖြတ်လိုက်ပါသည်။ စိတ်ရှုတ်ထွေးကာ ထ၊ ပြန်ချင်စိတ် ပေါက်နေဆဲ ...

“အိတ်စ်ကျူမီး”

အသံလေးတစ်ခု နောက်နားမှ ထွက်ပေါ်လာတာမို့ အုဋ်လှက လှည့်ကြည့်လိုက်ပါသည်။ ခါးလေးခပ်ကိုင်းကိုင်း ပြုထား၍ ရှေ့ဘက်ရှည်လျားသော ဆံပင်များ ပခုံးကိုဖြတ်ခါ မျက်နှာတစ်ခြမ်းနီးပါး ခပ်အုပ်အုပ် ပဲနေသော မိန်းကလေးကိုမြင်လျှင် အံ့အားသင့်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ချက်ချင်းလည်း မှတ်မှတ်မိမိ သွားရပါသည်။

သိသိချင်း ခြေဖမိုးကဒဏ်ရာဟောင်းက ဆစ်ခနဲ့တောင် နာသွားသလိုဖြစ်ကာ မျက်နှာထားကို ပို၍ ခပ်တင်းတင်း ပြုပြင်လိုက်ရင်း “ဪ ...

မင်းကို” ဆိုတဲ့ စကားလုံးကို မျက်ဝန်းများမှ တစ်ဆင့်သာ အသံတိတ် ပို့လွှတ်လိုက်ပါသည်။

“ဦး အုဋ်လှ ... တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ရှင်”

“

“ကျွန်မက “.....” ဂျာနယ်နှင့် “.....” မဂ္ဂဇင်းတိုက်ကပါရှင် ... သမုသစ် ပါ”

“အင်း ... အဲဒီ တော့”

“ဟိုလေ ... ဟိုတစ်နေ့က ဦးအုဋ်လှ ခြေထောက်ကိုလည်း တက်နင်းမိတယ်နော်၊ အဲဒါလေး တစ်ခါတည်း တောင်းပန်ချင်တာရယ်၊ တွေ့တုန်းလေး မေးခွန်းလေး မေးချင်တာလေးရှိလို့ ခွင့်ပြုနိုင် မလားလို့ပါ”

“ဘာမေးခွန်းလဲ”

“ဟို ... လက်ရှိ စီးပွားရေး၊ လူမှုရေးနဲ့ ဆိုင်တဲ့ မေးခွန်းလေးတွေပါ၊ သုံးလေးခု လောက်ပါပဲရှင်၊ ကောလဟာလလေး တစ်ချို့လည်း ကြားရတာ ရှိလို့ပါ”

“အင်တာဗျူး လုပ်နေတဲ့သဘောလား ... အခုက”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ခွင့်ပြုပါနော်”

“ခွင့်မပြုနိုင်ပါဘူး”

“ရှင်”

“ကျွန်တော့ အခု သူများရဲ့ အခမ်းအနားပွဲကို လာတက်နေတာပါ၊ ပွဲရှင်လည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ မေးစရာရှိရင် ပွဲရှင်ကို မေးတာ ကောင်းလိမ့်မယ်”

“ပွဲရှင်အနေနဲ့ ဒီပွဲနဲ့ ပတ်သက်တာ မေးမှာမဟုတ်ပါဘူးရှင်၊

ဧည့်သည်တစ်ယောက် အနေနဲ့ပဲ တွေ့ရဆုံရတုန်း၊ မေးချင်တာလေးတွေရှိလို့ပါ။

ဒီပွဲနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ခေါင်းစဉ်အောက်မှာ ထည့်ရေးဖို့ လည်း မဟုတ်ပါဘူး ... သီးသန့်ပါ”

သမုက မှုန်တုန်တုန်နှင့် မဖော်ရွေသော အုဋ်လှရဲ့ မျက်နှာကို မဝံ့မရဲနှင့် အမြင်ကတ်ကတ် ပေါင်းကာ အံ့အားတသင့် ကြည့်မိပါသည်။ ဒီလူဟာ အတော်ဘဝင်မြင့် ကြီးကျယ်တဲ့ပုံပါလား။။ နေရင်းထိုင်ရင်း မျက်နှာကြောကလည်း တစ်ဆိတ်တင်းလိုက်တာ။ တစ်ခန်းမလုံးကို သူကျွေးမွေးထား တဲ့ မျက်နှာထားမျိုးပါလား။

သမုက ဒီပွဲကို ဂျုတ်နှင့်အတူ လာတာပါ။ ဂျပ်က ဒီရတနာလုပ်ငန်းပိုင်ရှင် မယုနှင့်လည်း ပုဂ္ဂိုလ်ရေးအရ ခင်မင်မှုများရှိ၍ အခြားပွဲတွေ မလိုက်ဖြစ်တာများသော်လည်း ဒီပွဲကိုတော့ လိုက်ခဲ့သည်။ ဒါ့အပြင်တိုက်က ကိုချို ဆိုတဲ့ ကောင်လေးကိုလည်း ဓာတ်ပုံရိုဖို့ တာဝန်ပေးကာ ခေါ်လာခဲ့သည်ဖြစ်၍ သမုတစ်ယောက် ကင်မရာလည်း မကိုင် လည်ပင်းမှာလည်း ကတ်ပြားမဆွဲရဘဲ ဂျပ်အနားမှာ လှလှပပဝတ်စား၍ ထိုင်ရတာ ဖြစ်သည်။

အဲသလို ရှိုးစမိုးနှင့် ဧည့်သည်လိုမျိုး သွားရတောင့် သွားရခဲဖြစ်၍ တစ်ခါတစ်ရံ လာရတာ အိုက်တင်လေးနှင့် နေမလား မှတ်ပါတယ်။

“သမု ... ဟိုးရှေ့ဘက်စားပွဲမှာ ဦးအုဋ်လှကိုတွေ့တယ်။ ငါတို့နဲ့ စားပွဲတစ်ဝိုင်းကျော်မှာ မြရည်စိမ်းဖန့်ဖန့် ရှိနေတယ်၊ မြရည်စိမ်းဖန့်ဖန့်ကို ကြည့်ရတာ နည်းနည်းဂနာ မငြိမ်ဘူး၊ ဟိုဝိုင်းဘက်ကို တစ်မျှော်မျှော် တကြည့်ကြည့်နဲ့ အကဲသိပ်မရဘူး၊ ငါ့မှာ အာရုံတစ်ခုရနေတယ်၊ နင် သူတို့နှစ်ယောက်ကို ဘယ်သူမှ ဘာမှ မဗျူးခင် သုံးလေးငါးခွန်းလောက် ရှာကြံမေးခွန်းထုတ်စမ်း၊ အရင်ဗျူးထားနှင့် ... သွား”

ဂျပ်က ထုံးစံအတိုင်း တွန်းတွန်းထိုးခိုင်းတော့တာမို့ သမုက ရှုံ့မဲ့ တွန့်လိမ်ကာ ...

“အာ ... ဂျပ်ကလည်း၊ သမု ပွဲမစခင် အစောကြီးထဲက ကြိုရောက်ပြီး မယုကို မေးစရာ ဗျူးစရာရှိတာတွေ ဝိရိယ ရှိရှိ အားလုံးမေးထားပြီးပြီလေ၊ သူတို့နဲ့ ဒီပွဲ ဘာဆိုင်လို့လည်း။”

“ဆိုင်ဆိုင် ... မဆိုင်ဆိုင် သွားပါ၊ မြရည်ကို အရင်သွားမေး ... သွား၊ ပြီးရင် ဦးအုဋ်လှဆီသွား။”

“ဘာမေးရမှာလဲ ... ကျုပ်က တကယ်ပဲ”

“ဘာမေးရမှာလဲ ညည်းကိုငါက သင်နေရဦးမှာလား ... သွားဆိုသွား”

ဤသို့ဖြင့် သမုဟာ စိတ်ရှုပ်ရှုပ်နှင့်ပင် တာဝန်နှင့်ဝတ္တရားအရ အမိန့်နာခံစွာ မြရည်စိမ်းဖန့်ဖန့် ထံ အရင်ရောက်ရပါသည်။

“ညီမလေး ... မြလေးရေ”

သွားလေရာတော့ အမြဲပါနေကျ အမ်ပီဖိုးလေး ရှေ့ထိုးကာ စကားစရာသည်။

“ဪ ... မ၊ ဟုတ်ကဲ့”

“ဒီပွဲမှာ မလျှောက်ဘူးလား ညီမ”

“လျှောက်မလို့ပါပဲ မမ၊ မြလေး ခြေထောက်နည်းနည်း ခေါက်ပြီး လဲထားလို့ နာနေတာနဲ့ ဒီပွဲမလျှောက်နိုင်တော့ဘူးလို့ အန်တီယုကို တောင်းပန်ထားတာပါ”

“ဪ ... နှစ်ကုန်ပိုင်းထွက်မယ့် ကတ်တလောက်ထဲတော့ကော ညီမပါသေးလား”

“ဟုတ် ... ပါပါတယ်၊ ဂျူဝယ်လာရီကတ်တလောက်ထဲ လည်း ပါတယ်၊ ပြက္ခဒိန်ထဲလည်း မြလေးပါ ပါသည်”

“ဪ ... ဒါနဲ့ ဒီတလော ဘာပွဲတွေရှိသေးလဲ ညီမ”

“နောက်နှစ်ဆန်းတော့ Asian New Face ပြိုင်ဖို့ရှိတယ် မမ၊ အဲဒါ မြလေး သွားပြိုင်မယ်၊ ဘစ်လ်ဘုတ် တစ်ခုလည်း ရိုက်ဖို့ရှိတယ်၊ New Year ကြိုဆိုပွဲမှာ ညီမ ဖျော်ဖြေရေး တစ်ချို့ပါတယ် မမ၊ နောက် ပုံမှန်ကတော့ ရှိုးတွေရှိရင် လျှောက်ဖြစ်နေတာပါပဲ”

“ဪ ... ဟိုတလောကလေ ညီမလေး ဖွဲ့စည်းတဲ့ စတေးတပ်စ်မှာ “In a Relationship” ဆိုပြီး ပြောင်းသွားတာတွေ့လိုက်တယ်”

“ဟင်း ဟင်း ဟင်း”

“ဟင်း ဟင်း ဟင်း ဟင်း ... အဲဒါလေးရော ပြောလို့ရလား ညီမ”

“ရိပ်မိတဲ့ သူလည်း ရိပ်မိကြပါတယ်မ၊ ...၊ ဟင်း ဟင်း ဟင်း၊ ညီမကတော့ Announce တော့ မလုပ်ချင်သေးပါဘူး ... အဟင်း”

“အင်း ... ဒါဆို ချစ်သူတော့ ရှိနေပြီ အချိန်တန်မှ ကြေငြာပျံ့မယ်လို့ပဲ ရေးလိုက်ရမလား ညီမ”

“အဆင်ပြေသလိုသာရေးပါ မမရာ၊ ဒါပေမယ့် သိတယ်မဟုတ်လား၊ လူတွေက တစ်ဆိတ်ဆို တစ်အိတ်သိပ်လုပ် ချင်ကြတာမို့ပါ”

“ဘယ်သူ ဘာလုပ်လုပ် ကိုယ့်အချင်းချင်းတွေ ပြေလည်ရင် ပြီးတာပဲ မဟုတ်လား၊ ညီမ ဘယ်လိုယူဆလဲ”

“ဟုတ်ပါတယ် ... အဲဒီ လိုပါပဲ၊ မမ ပြောသလိုပါပဲ”

“ခုလည်း အဆင်ပြေတယ် မဟုတ်လား”

“ပြေပါတယ်”

“မမလည်း ခုန လှမ်းတော့တွေ့လိုက်တယ် ... ဟင်း ဟင်း”

“ရှင် ... ဟင်း ဟင်း ဟင်း ... ဘယ်သူ့ကိုလဲ၊ ဟင်း ဟင်း ဟင်း ... မမက နောက်တယ်”

မြရည်က ပခုံးလေး တစ်လုပ်လုပ်လေး ရယ်နေပါသည်။ သမုက ကောင်မလေးပုံစံကိုကြည့်ပြီး ဟိုသူဌေးမင်းပုံစံကိုပါ ပြန်မြင်ယောင်ကာ အံ့တော့ အံ့ဩမိသား။ ဒီမိန်းကလေးပုံစံက ဟိုမျက်နှာ ရှစ်ခေါက်ချိုး သူဌေးမင်းနှင့် သိပ်မအပ်စပ်သလိုပဲ။ ပုံစံချင်း အငွေ့အသက်ချင်း အရောင်အဝါခြင်း အနေထားခြင်း လွဲချော်နေသလို ခံစားရသည်။

သမု မြရည်အနား ထိုင်ဖျူးနေ၍ တိုက်က ကိုချိုက ဓာတ်ပုံတဖျပ်ဖျပ် လာရိုက်သွားပါသည်။

“ခုတော့ ညီမလေး တစ်ယောက်ပဲ ရိုက်ထားဦးမယ်နော် မြလေး”

“ရှင် ... ဟင်း ... ဟင်း ... မမက ပြောတတ်တယ်”

“နောက်မှပဲ များမကြာခင် စုံတွဲရိုက်မယ်လေ ... နော်”

“ဟင်း ... ဟင်း”

“ကျေးဇူးနော် မြလေး”

သမုက ထိုင်ရာက ထ, ကာ ဂျပ်ထံလှမ်းကြည့်တော့ ဂျပ်က ခပ်တည်တည် လက်ပိုက် ထိုင်နေရာမှ မေးစေ့လေးနှင့်သာ ဟိုးတစ်ဘက်ကို မသိမသာ ဆက်ညွှန်ပြလိုက်တာမို့ သမုက ကိုယ့်စားပွဲ မပြန်ရဘဲ ဂျပ်ညွှန်ပြတဲ့ဆီ ဦးအုဋ်လှရှိရာ ဟိုးထက်ဘက်စားပွဲဆီ ရောက်လာခဲ့တာ ဖြစ်ပါသည်။

တကယ်တော့ မြရည်စိမ်းဖန့်ဖန့်ဆိုတာလေးက အရမ်းကြီးတော့ ကျော်ကြားအောင်မြင်တယ် မရှိသေး။ မျက်နှာသစ်ထဲမှာ ဖြစ်လာနိုင်တဲ့ အလားအလာရှိသော လူငယ်တစ်ယောက်လို့ပဲ ဆိုရမှာ။ အဲဒီ လိုကနေ အခုနောက်ဆုံး တစ်လအတွင်း တစ်ဝုန်းဝုန်း လူသိများ ထင်ရှားလာရခြင်း

အကြောင်းက အဲဒီ ဦးအုဋ်လှ ကြောင့်ပဲ မဟုတ်လား။

အောင်မြင်ထင်ရှား ကျော်ကြားလှတဲ့ သူဌေးတွေထဲမှာ လူပျိုဆိုတာ ရှာမှရှားပဲဟာ။ ကျော်ကြားတဲ့ သူဌေးကြီးတွေရဲ့သား လူပျိုတွေကတော့ ရှိပေမယ့် သူတို့လုပ်ရည်ကိုင်ရည်နှင့် ဓနဂုဏ် လူပျိုဂုဏ်တွဲကာ ကျော်ကြားတာပါ။

ဦးအုဋ်လှကတော့ သူ့အဖကလည်း ၁၉၉၀ နှစ်ပိုင်းများထဲက တရိပ်ရိပ် အောင်မြင်လူ သိများလာတဲ့ စီးပွားရေးသမား သူဌေးကြီးဖြစ်ပေမယ့် 2002 -2003 လောက်မှာ မမျှော်လင့်ပဲ ကွယ်လွန်ခဲ့တဲ့ အတွက် သားဖြစ်သူ အုဋ်လှက ဖခင်ရဲ့ လက်ဝေခံ သဘောမဟုတ်ပဲ သူကိုယ်တိုင် ဆက်ခံ လုပ်ငန်းရှင် စီးပွားရေးသမားကြီး ဖြစ်လာခဲ့တာပါ။

ပြီးတော့ အသက်က သုံးဆယ်ကျော်လောက်ရှိတဲ့တိုင် ကြင်သူသက်ထား မရှိသေးတာ ကြောင့်လည်း တစ်မျိုးနာမည်ကြီးစရာ ဖြစ်နေတာ။ ကျော်ကြားသူ၊ အောင်မြင်သူ၊ ငွေရှိသူ၊ ပညာတတ် သူ၊ ဟိုးအမြင့်ပိုင်းက မိန်းမတကာတို့ရဲ့ စိတ်ကူးရင် အိပ်မက်ထဲက ရွှေမင်းသားလို နာမည်ကြီးနေတာ။

အဲသလိုလူက အခုမှတက်သစ်စ လူမသိတသိ မော်ဒယ်မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် ရုတ်တရက် တဝန်းဝန်း နာမည်ထွက်လာခဲ့ပြီး ဘာမှမကြာလိုက်တဲ့ ချက်ချင်းခဏအတွင်း ခွာပဲပြသလိုလို ယောက်ျားသားဘက်က သတင်းတွေကို ငြင်းသလိုလို၊ မိန်းကလေးကပဲ ဖမ်းသလိုလို၊ ယောက်ျားလေးကပဲ ခေါင်းရှောင်သလိုလို၊ အမျိုးစုံ အသံပလံတွေ ပလူပျံပြီး သကာလ။

ဦးအုဋ်လှက အနုပညာ အသိုင်းအဝိုင်းကလည်း မဟုတ်လေတော့ သတင်းသမားတို့ အဖို့ရာ လူမှုရေး၊ အချစ်ရေး တို့ကို အတင်းကြီး မိုက်ထိုးပြီး ဗျူးရတခက်ခက်၊ သိချင်စိတ်ကလည်း အပြည့်အ နက်နှင့် စောင့်ကြည့် ချောင်းကြည့် နောက်ကလိုက် အသံဗလံနားစွင့် စသဖြင့် အဝေးလေးခွာပြီး မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံဘဲ ထားထားတဲ့ အနေအထားပါ။

အင်း ..။

တက်ခေါက်ရမယ့် သဘောထင်ပါ။ စူပုပ်တင်းထန်တဲ့ ရုပ်ကြီးနှင့် သမုကိုကြည့်ပုံကငယ်ထိပ်ကိုထုပစ်ချင်သလိုကြက်သီးထဖို့ ကောင်းလှပါတီတောင်း။ သမုက ရှေ့တိုးအရဲကိုး၍ သာ ပြောနေရသည်။

ဒီသူဌေးမင်းကိုဘာကြောင့်မှန်းမသိအလိုလိုနေရင်းအနည်းငယ်ရှိန်လန့်နေမိကာကိုယ့်

ကိုယ့်အထက်ကဂျပ်ကိုပင်သူငယ်ချင်းလိုဘလစ်ဘလစ် ပြန်ပြောပစ်တတ်တဲ့သမုကဘာမဆိုင်ညာမဆိုင်သူ့မျက်လုံးတို့ရဲ့စူးရှ တောက်ပမှုကိုဖြင့်ရင်မဆိုင်ဝံ့သလိုလို။

“ဒီမှာ ... သမုသစ် ... ဟုတ်လား”

“ရှင် ... ဟုတ် ...”

“ကျွန်တော် ဒီကို ဧည့်သည်အဖြစ်နဲ့ ရိုးရိုးသားသား အေးအေးဆေးဆေး ပွဲတက်လာတာပါ။ ကျေးဇူးပြုပြီး မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့ ... ဟုတ်လား”

“ရှင် ... နှောင့်ယှက်တယ်! ကျွန်မက နှောင့်ယှက်နေတာမှ မဟုတ်တာရှင်၊ ကျွန်မအလုပ် ကျွန်မလုပ်နေတာပါ။ ကျွန်မတို့က ဒီပွဲလမ်းအခမ်းအနားမျိုးမှာ လူစုံတက်တော့ တစ်ချိန်တည်း တစ်နေရာတည်းမှာ နာမည်ကျော်တွေ အတော်များများကို စုတွေ့ရတတ်တာမို့လို့ မေးချင်တာ လေးတွေကို ...”

“ကျွန်တော့်မှာ ဖြေချင်တာ ဘာမှမရှိဘူး”

အုဋ်လှကသမုစကားမဆုံးမီဝင်ဖြတ်ပြောလိုက်ပါသည်။ သမုကခါးလေးကို ပြနမတ်ကာအုဋ်လှကို ဘယ်လိုများစကားလေးနဲ့နာနာနှက်ခဲ့လျှင် ကောင်းမလဲစဉ်းစားနေမိပါသည်။ မိုးဂျော်ကစူပုပ်ပုပ်အုဋ်လှမျက်နှာကို တစ်လှည့်အံခဲအကြံထုတ်နေတဲ့သမုမျက်နှာကိုတစ်လှည့်ကြည့်ရင်းကြားကဝင်ကာဖ

....

"ဪ ... ဟို ... မသမုသစ်၊ ကိုအုဋ်နဲ့အင်တာဗျူးလိုချင်ရင် ကျွန်တော့ကိုဖစ်ဇင်းတင်းကတ်လေး ပေးခဲ့ပါခင်ဗျ။ ကျွန်တော်အဆင်ပြေတဲ့အချိန်လေးတစ်ချိန်ညှိပြီးဆက်သွယ်ပေးပါမယ်"

"ဒါဆိုလည်း ကောင်းပြီလေ"

သမုကမကျေမချမ်းနှင့်ပင်သူ့ရဲ့ကတ်လေးကိုထုတ်ပေးလိုက်ပါသည်။

"ဒါကတိုက်ဖုန်း၊ဒါကကျွန်မရဲ့မိုဘိုင်းလ်ပါ။

စကားပြောဖို့အဆင်သင့်ဖြစ်တယ်ဆိုရင်ဆက်သွယ်လိုက်ပါရှင့်"

အုဋ်လှကသမုသစ်ကိုမျက်ထောင့်နှင့်တစ်ချက်ကြည့်ရင်း....

"တစ်ခုရှိတာကကျွန်တော့ကိုအင်တာဗျူးလုပ်ချင်ရင်စီးပွားရေးဆိုင်ရာ ခေါင်းစဉ်နှင့်လာခဲ့ပါ။ လူမှုရေးခေါင်းစဉ်တွေနဲ့ဟိုမေးဒီမေးလာလုပ်ရင် ကျွန်တော်လက်ခံမှာမဟုတ်ဘူး"

ကြီးကျယ်လိုက်တာ။

သမုသစ်ကထိုနေရာမှလှည့်ထွက်တော့မည့်ဟန်အပြင်လွတ်နေသောအုဋ် မြရည်စိမ်းဖန့်ဖန့်ကို မြင်လိုက်၍ မျက်ခုံးနှစ်ဖက် မြင့်တက်အံ့ဩကာ ခြေလှမ်းလည်းတုံ့သွားရလေသည်။

မိုးတိုးမတ်တတ်ဖြိုးဖြိုးဖြောက်ဖြောက် ဟိုနားဒီနားရှိနေကြသော စာနယ်ဇင်းသမားအချို့သည် ရုပ်ခြည်းဆိုသလိုပင်အုဋ်လှတို့စားပွဲအနီးသို့ တစ်လှစ်လှစ် ရောက်လာကြသည်မှာလျှပ်တစ်ပြက် မြန်ဆန်လှပေသည်။

အခြေအနေဟာ မျက်စိတစ်မှိတ်အတွင်း စိတ်ဝင်စားစရာအထွဋ်အထိပ်တစ်ခုသို့ဝုန်းခနဲ ရောက်သွားခဲ့ပြီ။

"ဘယ်လိုလည်းကိုအုဋ်၊

ဒီအချိန်လောက်ဆိုဒီနေရာကလူကြီးမင်းလာတော့မယ်မထင်ပါဘူး"

မြရည်ကအုဋ်လှအနား

ခေါင်းယိမ်းကာခပ်တိုးတိုးစကားပြောလိုက်တာမို့သမုလည်းသိချင်ဇောအားတကြီးနှင့်
ဖြစ်လေသည်။

"မိုးကျော် ... မင်းထ၊ လိုက်"

"ဗျာ"

"အမေ"

စိတ်ဝင်တစား

ဖြစ်နေသောသမုသည်ရုတ်တရက်သူမရဲ့လက်ကိုလက်တစ်ဖက်က
ဆောင့်ဆွဲလိုက်တာနှင့်တစ်ပြိုင်နက်လူကတအံ့တဩအလန့်တကြား
ရှေ့ကိုယိမ်းငိုက်ပါသွားပြီးအပြီးတွင်မိုးကျော်ကသူ့ခုံအထထိုခုံမှာဝရန်းသုန်းကားသမု
နေရာချတာခံလိုက်ရပါသည်။

"အမေ ... ရှင် ... ဒါ ... ဒါ ... ဘာ ..."

သမုသည်သူ့ကိုယ်သူဘယ်လိုဖြစ်လို့

ဖြစ်မှန်းမသိဘဲအလန့်တကြားနှင့်လက်ကိုအကြမ်းပတမ်း

ဆောင့်ဆွဲတဲ့အုဋ်လှကိုသာအထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့

မေးခွန်းထုတ်မိသည်မှလုံးစေ့ပတ်စေ့ပင်မထွက်နိုင်။

ဆံပင်ဝဲဝဲလေးဖရိုဖရဲအောက်မှမျက်လုံးအဝိုင်းသားနှင့်အုဋ်လှကိုအံ့လည်းဩ၊

လန့်လည်းလန့်ကြောက်စွာကြည့်မိလေသည်။

မိုးကျော်ကမန်းကတန်းထ၊ လိုက်သည်မှာ မြန်လို့သာပေါ့၊နို့မို့ရင်အုဋ်လှ

ဆောင့်ဆွဲထိုင်စေလိုက်တဲ့အရှိန်မြန်ဆန်မှုကမိုးကျော်

ပေါင်ပေါ်ထိုင်မိတော့မို့တဲတဲလေးရယ်ပင်။

မိုးဂျော်ကလည်း သမုတိုက်ခနဲဝင်လာလို့သာ အမြန်ဆုံးထ၊
ရှောင်ဖယ်ထွက်ပေးလိုက်ရသည်။ နားမလည်ပါးမလည်အူကြောင်ကြောင်နှင့်
နောက်နားမှာ ဂနာမငြိမ် ဖြစ်နေလေသည်။

"ဒီမှာ"

"....."

"ရှင် ... ကျွန်မလက်ကိုလွှတ်လေ"

သမုရဲ့အံ့ကြိတ်သံအပြောကြောင့် အုဋ်လှကသတိရသွားသလို သမုလက်ကို
အနားတစ်ဝိုက်ကကင်မရာရှင်တွေဟာလည်း အငိုက်မိသလို
ကြောင်တက်တက်တွေဖြစ်ကာ တအံ့တဩကြီးတွေသာ
ပြူးကြောင်ငေးစိုက်ကြည့်နေကြရာမရုတ်တရက်ဘာဖြစ်မှန်းမသိတဲ့အနေအထားတင်

"ရှင်ဘာလုပ်တာလဲ၊ နာလိုက်တာအရမ်းပဲ"

သမုကကျိတ်ကျိတ်အုပ်အုပ်လေးရန်တွေ့လိုက်ချိန်မှာ ရုတ်တရက်အုဋ်လှ
အုဋ်လှရဲ့အပြုံးကသမုထံစူးစိုက်ဦးတည်ကာ တရင်းတနှိုးဝင်းပလှသည်။

"အင် ..."

သမုက တအံ့တဩ ဖြစ်ပြီးရင်းဖြစ်ရင်း လူကခုမှာ ထိုင်နေရသော်လည်း
ခန္ဓာကိုယ်လေးက တစ်ဖက်ကိုပင် ယိုင်နေသည်။ နီးကပ်သော အုဋ်လှက
သမုဘက်ကိုတိုး၍ ယိုင်ကာ မျက်နှာချင်းပင် မနီးမဝေး ရောက်လာတာမို့
သမုနောက်ကို ယိုင်၍ ဖယ်မိကာ။

ဘာဖြစ်တာလဲ။ ရူးသလိုပါပဲလား။ ရုတ်တရက် အပြောင်းလဲကြီး
ပြောင်းလဲသွားတဲ့ အုဋ်လှ ဘာဖြစ်တာပါလိမ့်ဟု မတွေးတတ်အောင်ပင်။

“သမုသစ်”

“.....”

“မေးလေ ... ခင်ဗျား ဘာမေးချင်တာလဲ၊ မြန်မြန်မေး ကျွန်တော်
ဖြေမလို့”

“ရှင် ... ဟင်”

“ဘာတွေ ဒီလောက် အံ့အားသင့်နေတာလဲ၊ ခုနမေးခွန်းတွေ မေးမလို့
မဟုတ်လား၊ မေး ... မေး”

“ရှင်”

အုဋ်လှက သူ့ဒူးဖက်ကို စားပွဲဘက်ကိုတောင် တည့်တည့် လှည့်မထိုင်ဘဲ
သမုဘက်လှည့်၍ ဒူးချိတ်ထားပါသည်။ စားပွဲတစ်ဝိုင်းမှာ လူဆယ်ယောက်စာ
ကုလားထိုင်ဆယ်ခု ဝိုင်းပယ်ချထားတဲ့ အခင်းအကျင်းဟာ တကယ်တော့
ချောင်ချောင်ချိချိ မရှိလှ။ ကုလားထိုင်ချင်းလည်းကပ် လူချင်းလည်း နီးလှသည်။

“မေးလေ ... ဘာကြည့်နေတာလဲ မေးလို့ပြောနေတာ”

သူ့စကားသံဟာ သမုတစ်ယောက်ပဲ ကြားနိုင်တာ။ သွားကိုစေ့၍
မပွင့်တပွင့်။ နှုတ်ခမ်းအစုံကတော့ ကော့ညွတ်ပြီးလျက်။ ဘေးမလှမ်းမကမ်းက
အမြင်တွင် အုဋ်လှနှင့် သမုဟာ အတော်ရင်းနှီး ခင်မင်တဲ့ပုံ ဖြစ်နေမှာ။ သမုက
ရှိုးတိုးရှုန်တန် ဖြစ်နေပြီး အုဋ်လှကတော့ ရွန်းရွန်းလဲ့လဲ့ ကြည့်ကာ
ကြည်ကြည်နူးနူးပြီးကာ နှစ်ကိုယ်ကြားစကား ပြောနေသလိုတောင် ဖြစ်နေပါသည်။

“မေးလို့ ဆိုနေတာ”

“ဟို ... ဟို ... သမု ... ကျွန်မ”

“ဘာမေးမလဲ၊ မေးဆိုမေး၊ မြန်မြန်မေး၊ ပါးစပ်ကိုပိတ်မနေနဲ့၊ တစ်ခုခု
မေးလိုက်စမ်းပါ”

“ဟို ... ဟိုဟာ”

သမုက အုဋ်လှ ဒီဘက်ကို တိုးကပ်နေတဲ့အတွက် ဟိုဘက်မှာ

ဝေးလှမ်းသွားသလို ကျန်ခဲ့တဲ့ မြရည်ကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်လိုက်ပါသည်။

မြရည်ဟာလည်း အဖြစ်အပျက်ကို ဘာမှန်းနားမလည်သလို အံ့အားတသင့်နှင့် အုဋ်လှနှင့် သမုကို မျက်လုံးပြူးကာ ကြည့်နေသည်။

“မင်း ... ဘာဂျာနယ်လစ်လဲ၊ အရေးကြုံတော့ မေးခွန်းတောင် ထွက်မလာတော့ဘူး၊ မျက်နှာကြီးကရော ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ Relax ဖြစ်နေစမ်းပါ၊ လူသတ်သမားကို ကြည့်နေတာ ကျနေတာပဲ၊ ပြုံးပြုံးနေစမ်း”

“ဘာ ... ရှင် ... ရှင် ... ဦးနှောက်ကောင်းပါတယ်နော် ဦးအုဋ်လှ၊ ရှင် ဘာဖြစ်နေမှန်း အံ့အားလွန်းလို့ နားကိုမလည်ဘူး၊ ခုမဖြေနိုင်ဘူး၊ အခု မေး ... မေးနဲ့၊ ရှင်နေကောင်းပါတယ်နော် ဦးအုဋ်လှ”

“ဟင်း ဟင်း ဟင်း ...၊ အင်း ...၊ အဲလိုစကားများများ ပြောနေစမ်းပါ၊ မေးခွန်းမမေးလည်းဘဲ ဘာပဲပြောပြောရတယ်၊ တစ်ခုခုပြောနေ”

“ကျွတ် ... ရူးချင်လိုက်တာ”

ထိုတစ်ခဏတွင်ပင် ကင်မရာမီးတစ်ချက် ဖျတ်ခနဲဦးစွာ ပွင့်လက်သွားရာမှ နောက်ကနေ တဖျပ်ဖျပ်လိုက်ကာ ဝိုင်း၍ ဓာတ်ပုံရိုက်လိုက်ကြတာကို ခံလိုက်ရ၍ သမုက ကင်မရာသမားတွေဘက် ကြည့်လိုက်ပါသည်။ ကိုယ့်လောကသားချင်း ခင်တဲ့လူနဲ့ ခင်ကာ မခင်လျှင်တောင် မျက်မှန်းတန်းပြီး သူဘယ်သူ ကိုယ်ဘယ်သူ သိနေသူချည်းပင်။

လှမ်းကြည့်မိတဲ့ သမုမျက်နှာမူရာက ခပ်အမ်းအမ်း။ အမှန်ဆို ကိုယ်တိုင်ဟာလည်း စိတ်ဝင်တစား စောင့်ကြည့်တဲ့ ဓါတ်ပုံရိုက်ယူတဲ့ အုပ်စုထဲ ပါနေရမှာ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ကိုယ်က ဓါတ်ပုံရိုက်ခံရတဲ့ နေရာ ရောက်ရတယ်ပင် မတွေးတတ်တော့။

အုဋ်လှက ကင်မရာတွေဘက် တစ်ချက်ပြုံး၍ ကြည့်ကာ လက်တစ်ဖက်ပင် မြှောက်ထောင် နှုတ်ဆက် လိုက်ပါသေးသည်။

“ရှင် ... ရှင် ... ဘာဖြစ်နေတာလည်း၊ ဘာတွေ လုပ်နေတာလဲ၊ စိတ်နဲ့ လူနဲ့ရော ကပ်ရဲ့လား”

“အဟင်း ဟင်း ... မင်းက တော်တော်ရယ်ရတာ ပဲ ... ကိ ကိ ကိ”

“ဟင် ... ရှင် ဘာလို့ ကျွန်မရဲ့ ခုံနောက်မှီပေါ် လက်လာတင် ထားရတာလဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လည်း၊ ဒီလိုပဲ လက်တင်ထားတာ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ရှေ့ကကြည့်ရင် ကျွန်မကို ကျောကို ဖက်ထားသလိုလို ဘာလိုလို ထင်နေရမှာပေါ့၊ ... ဖယ် ... ဖယ်”

“မဖယ်ပါဘူး၊ ဘယ်လို ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့”

သမုသည် အတော်နီးကပ်နေတဲ့ အုဋ်လှကို ငဲ့ကြည့်လိုက် ရွန်းရီစူးရဲတဲ့ သူတို့ပြန်အကြည့် ကြောင့် မျက်နှာလွှဲ မျက်လွှာချလိုက်။ အသည်းတယားယားနှင့် မေးခွန်းတွေ နှုတ်ဖျားပလုံစီကာ မေးဖို့ လှည့်ကြည့်လိုက်၊ သူပြုံးပြီး ကြည့်နေပုံကို ရင်မဆိုင်ဝံ့သလိုဖြစ်ကာ အလိုလို အကြည့်ဖယ်လိုက်နှင့် တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် မရှိနိုင်အောင် ဖြစ်နေပါသည်။

“ကိုအုဋ်လှ ခင်ဗျာ ... မေးခွန်းလေး တစ်ခု နှစ်ခု မေးချင်လို့ပါ”

ရုတ်တရက် သမုသိနေသော သတင်းထောက်တစ်ယောက်က အနီးတိုးကပ်လာကာ အုဋ်လှကို စကားလှမ်းစ၊ လိုက်ပါသည်။

“ဪ ... ဟုတ်ကဲ့ ... မေးပါ မေးပါ ညီလေးရာ”

သမုက တအံ့တဩနှင့် အုဋ်လှကို မျက်စောင်းလှည့်ထိုးလိုက်မိပါသည်။ ဗလောင်းဗလဲ လူပါလား။ သူဖြေချင်တာလည်း မဟုတ်ဘဲနှင့် ရွန်းရွန်းဝေ လုပ်နေပါလား။

“ကိုအုဋ်လှ ပုဂံဟိုတယ်က ဘယ်တော့လောက် ဖွင့်ပွဲလုပ်မလဲ မသိဘူး၊

နိုးပြီထင်တယ်နော်”

“ဟုတ်တယ် ညီလေး၊ ဒီလကုန်ခါနီး ဖွင့်မယ်၊ ခရစ်စမတ်စ် ရက် သို့မဟုတ် နယူးရီးယား ရက်လည်း ဖြစ်နိုင်တယ်၊ တစ်ရက် နှစ်ရက်အတွင်း ကွန်ဖမ်းဖြစ်မှာပါ”

“ရှိုးပွဲတွေ ပါမယ်ပြောတယ် ... ဟုတ်ပါသလား ကိုအုဋ်လှ”

“ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်တယ်၊ ဟိုမှာ Stage တွေ ဘာတွေ လုပ်နေပြီ Open Show လုပ်မှာပါ ညီလေး၊ အဲဒီ ကျ လိုက်ခဲ့ကြပါဦး”

“ဟို ... ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ပါစင်နယ်လေး တစ်ခုလောက်မေးလို့ရမလား အစ်ကို”

“မေးရင်လည်း မေးကြည့်လေ၊ ဘယ်သူမှ မထိခိုက်ရင်တော့ ဖြေနိုင်သလောက် ဖြေပါ့မယ်”

“ဟို ... ခုတလော အွန်လိုင်းမှာ အစ်ကိုနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ကောလဟာလလေးတစ်ခု ထွက်ပေါ်နေတာ အစ်ကိုရော ကြားမိသေးလားမသိဘူး၊ အဲဒီ ဟာလေးနဲ့ ပတ်သက်လို့”

မေးနေသော သတင်းထောက်က မျက်လုံးကလေးကို မြရည်ဘက် စိတ်ဝင်တစား မအောင့်အည်းနိုင် ဝင့်ကာ ဝင့်ကာနှင့်မေးလိုက်ပါသည်။ သမုပါ မြရည်ဘက်သို့ မသိမသာ လှမ်းအကဲ ခတ်မိသည်။ မြရည်သည် လစ်လပ်နေတဲ့ ခုံနှစ်ခုမှာ တစ်ခု၌ သူတစ်ယောက်တည်း ထီးထီးကြီး ဖြစ်နေကာ ငေါင်းစင်းစင်းနှင့် ဘာလုပ်ရမည်မသိ ဖြစ်နေသလို ကြောင်နေသည်။

အုဋ်လှ ... သမု ... မိုးကျော်နှင့် သတင်းထောက်တစ်စုကတော့ ဒီဘက်နည်းနည်းကွာပြီး ရုံးစုစု စည်ကားနေလေသည်။

မြရည် ဘယ်လိုမှ လာရောက်ပေါင်းစပ်လို့ မရနိုင်ဘဲ ခုချိန်မှာ ဒီနားက

ခုံတစ်ခုံမှာ သူ ရောက်နေတာကိုက သူ့အတွက် ဝမ်းစရာ အဖြစ်မျိုးဖြစ်နေပါသည်။

“ဪ ... ဟော် ဟော်”

“အဲဒါလေ ... ကိုအုဋ်လှ နည်းနည်းလောက် ...”

အုဋ်လှက သမုဘက် ရယ်ရွှင်မြူးရိပ်နှင့် တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“အဲဒါအခုဘဲ သမုသစ်လည်း ဇွတ်မေးနေလို့ ရှင်းပြနေရတာ ”

“အင် ...”

သမုက အုဋ်လှကို အံအားတသင့် အလုံးနင်ကာ ကြည့်မိသည်။

သူ့ပြောစကားက လိမ်ညာတယ်လို့လည်း လုံးလုံးမဟုတ်။ သို့သော်
လေယူလေသိမ်းနှင့် ဟန်အမူအရာက ဆန်းပြားနေသည်။

“အထင်မလွဲပါနဲ့လို့ ... သမုသစ်ကို ပြောနေရတုန်း ခင်ဗျားတို့က
ထပ်မေးရတယ်လို့ဗျာ ... ဟားဟား၊ ထားလိုက်ပါဗျာ၊ ကောလဟလဆိုတာကတော့
ကောလဟလ ပဲပေါ့”

အင် ... ကြည့်စမ်း။ အထင်မလွဲပါနဲ့ ...တဲ့။ ပြောပုံက ဘယ်လိုလဲ။
သမုတင်မက သတင်းထောက်တွေလည်း မျက်စိလည် ကုန်ကြပုံရသည်။ နဂိုက
ဒီလောက်ထိ မေးဖို့မြန်းဖို့ ရည်ရွယ်ချက် ရှိချင်မှ ရှိမည်။ အခုမှ ဖြစ်နေတဲ့
အခြေအနေအထားကို ကြည့်၍ ဘာကို ဘယ်လိုယူဆရမယ်သိ ဦးနှောက်ခြောက်
မျက်စိလည် စိတ်ဝင်တစားဖြစ်ကာ မြရည်ကို တစ်လှည့် အုဋ်လှကို တစ်လှည့်
သမုကိုတစ်လှည့် အဖြေရှာ အကဲခတ်ကြည့်မဆုံးကြ။

“ဪ ... ဒါဆို မသမုသစ်နဲ့ ကို အုဋ်လှက နဂိုက
ခင်မင်ရင်းနှီးသူတွေလည်း ခင်ဗျာ”

အုဋ်လှက သမုဘက် လှည့်ကာ ပြုံးစိစိနှင့် ...

“မေးနေတယ် ... ဖြေလိုက်”

သမုမျက်နှာက နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာ ပွင့်ဟကြောင်အမ်းရာမှ စိတ်တိုတဲ့ အရိပ်အရောင်က မျက်နှာကို နီမြန်းစေကာ အုဋ်လှကို မျက်စောင်းကြီးကြီး လှည့်ထိုးလိုက်မိရင်း ...

“မရင်းနှီးပါဘူး၊ လုံးဝ သူစိမ်းတွေ”

သမုစကားဆုံးလျှင် အုဋ်လှက ပခုံးလှုတ်အောင် အနည်းငယ် ရယ်မောလိုက်ပါသည်။ ပြီးမှ သတင်းထောက်တို့ ဘက်လှည့်ရင်း ...

“ကဲ ... မရင်းနှီးဘူးတဲ့၊ သူစိမ်းတွေတဲ့ ... ခင်ဗျားတို့ ကြားတဲ့ အတိုင်းပဲ”

“ဒါနဲ့ ကိုအုဋ်လှ ကြည့်ရတာ ဒီနေ့ စိတ်ရွှင်လန်းပြီး ပျော်နေသလားလို့၊ ခါတိုင်းက ကိုအုဋ်လှ ကို တွေ့ရင် မလိုအပ်တဲ့စကား မပြောဘဲ အမြဲမျက်နှာထား တင်းတာပဲ တွေ့ဖူးလို့ပါ။ စိတ်မရှိပါနဲ့။”

“စိတ်မရှိပါဘူးဗျာ၊ ဒါကတော့ အလုပ်ကိစ္စတွေ ရှိတော့လည်း ရှိတဲ့အလျှောက် လူက စိတ်ဖိစီးမှုတွေ Tension တွေ ရှိတာပေါ့၊ အခုက အလုပ်လည်း မပါဘဲ လူမှုရေးဧည့်ခံပွဲ တစ်ခုကို လာတာဆိုတော့လည်း စိတ်ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ပေါ့ဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ကို အုဋ်လှ ဒီကိုဘယ်သူနဲ့ လာတာပါလဲ”

“ဒီကိုလာတာကတော့ ကျွန်တော့ ပါစင်နယ်လ် အစစ်တဲ့နံ ဟောဒီက ကိုမိုးဂျော်နဲ့ပဲ လာတာပါ။ သိတဲ့ အတိုင်း နှစ်ဦးတက်ရောက်ရန် ဖိတ်တဲ့ ဖိတ်စာဆိုရင် ကျွန်တော့မှကြ တရားဝင် နှစ်ယောက်တွဲ လာစရာ ခုချိန်ထိပေါ့လေ ... တရားဝင် မရှိသေးပါဘူး ... အဟင်း ဟင်း ...

ဒီစားပွဲမှာ နေရာယူထားတာ ဆိုရင် မြင်တဲ့အတိုင်း ဇနီးမောင်နှံ စုံတွဲတွေပေါ့လေ၊ ကျွန်တော့ ဒီဘက်က ခုံနှစ်ခုံ လွတ်နေတာက ရွှေစင်ပန်းတိုင် ကုမ္ပဏီက အကိုကြီး ဦးသက်မောင်ဟန်တို့ ဇနီးမောင်နှံ မလာဖြစ်တာပါ။

ကျွန်တော်ကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ကိုမိုးဂျော်နဲ့ပေါ့၊ ခုချိန်ထိပေါ့”

ဘုရား ... ဘုရား။

အတော်စကားကြွယ်တဲ့သူ လည်တဲ့သူပဲ။ ဟိုတယ် ဘေးခုံမှာ မြရည်
လာထိုင်နေသော်လည်း ဦးသက်မောင်ဟန်တို့ နေရာလွတ်မှာ
လာဝင်ထိုင်နေတာကိုပါ မသိ၊ သိအောင် ထည့်ပြောသွား ပေသေးသည်။
ကြောက်ဖို့ကောင်းတဲ့ သူပါလား။ လောလောဆယ် သူ့စကားကို တန်ဆာဆင်
ဇော်အိမ်ဖွဲ့ နေပုံမှာလည်း သမုကို တစ်စုံတစ်ရာ တစ်မျိုးတစ်မည် ထည့်သွင်း
အသုံးချနေတာ ပါပဲလား။

“ကိုအုဋ် ... ခုချိန်ထိဆိုတော့ ဘယ်အချိန်လောက်ကျရင်များ
ပွဲလမ်းအခန်းအနားတွေကို စုံတွဲတက်ရောက်နိုင်ဖို့ ရှိလဲ ခင်ဗျာ”

“ဗျာ”

အုဋ်လှက အလန့်တကြားလို လုပ်လိုက်ပြီးမှ ...

“ကျွန်တော်က စီးပွားရေးသမား သက်သက်ပါဗျာ၊ ကျွန်တော် အနုပညာ
နယ်ပယ်ထဲက ဆယ်လဘရယ်တီလည်း မဟုတ်ရပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော့
ကိုယ်ရေးကိုယ်တာက ဒီလိုမေးရလောက်အောင် လူစိတ်ဝင်စားစရာလည်း
မဟုတ်ရပါဘူးဗျာ”

“မဟုတ်ဘူး အကိုရ၊ အစ်ကို အနုပညာသာ မလုပ်ပေမယ့်
ဆယ်လဘရယ်တီပါပဲ၊ စီးပွားရေး လောက၊ က ဖြစ်နေပေမယ့် လူစိတ်ဝင်စားတဲ့
သူပါပဲဗျာ၊ အစ်ကိုလည်း သိပါတယ်၊ အစ်ကို ရည်မှန်းထားတာ လေးတွေ လူတွေ
သိချင်တဲ့ အကြောင်း”

“ကျွန်တော် ရည်မှန်းထားတာကတော့ ကျွန်တော်
စီးပွားရေးတွေလုပ်မယ်၊ လှူမယ်၊ တန်းမယ်၊ ရိုးရိုးပါပဲဗျာ။ ဘာမှ

ဆန်းဆန်းကြယ်ကြယ်တွေ မပါ၊ ပါဘူး”

“ဒါကိုမေးတာ မဟုတ်ဘူးလေ အစ်ကိုရ ... ဟား ဟား”

အုဋ်လှက နာရီတစ်ချက် ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“နည်းနည်းတော့ စောပြန်မှ ဖြစ်မယ်၊ ခုတော့ ဒီလောက်ပဲ ထားလိုက်ကြပါဗျာ၊ မကြာခင် အားလုံးကို ပြောစရာရှိတာ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ခေါ်ပြီး အသိပေးပါ့မယ်၊ ပြောပါ့မယ်၊ ကျေနပ်ပါဗျာ ... နော်

ကဲ ... သမု၊ ကားပါလား”

“အင် ... ရှင်၊ မ ... မပါဘူး”

သမုက ကျူပ်ကားနဲ့ လိုက်လာတာလေ၊ ဒီနေ့ကားဘယ်ပါမလဲ။

“ဒါဆို ... လာ၊ တစ်ခါတည်း ပြန်ပို့မယ် ... သွားကြစို့”

“အမ်”

သမုသည် စိတ်လည်းတို၊ ဘာပြောရမှန်းလဲမသိ၊ အသည်းတယားယား သူ့ကို အံ့ကြိတ် ကြည့်မိသည်။ အုဋ်လှက သမု စိတ်တိုနေတာကိုပဲ သဘောကျသလိုလို ပြုံးတုံ့တုံ့ စိုက်ကြည့် လိုက်တဲ့အခါ ကင်မရာ မီးတို့က ဖျိုးဖျိုးဖျပ်ဖျပ် လက်ကြကုန် လေသည်။

*